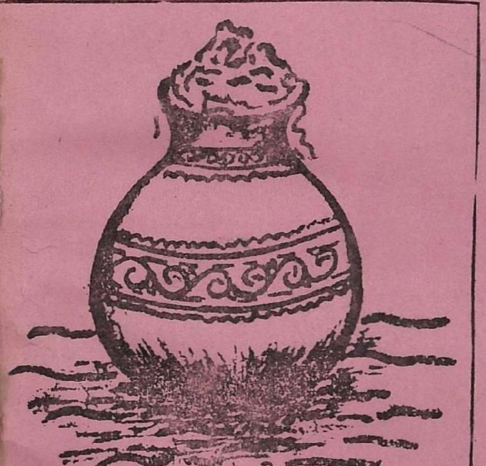

ஆவண அமுதம்

AVANA AMUDHAM

July – September 1993

Tamil Nadu Archives
Egmore, Madras-600 008

With the best compliments
of the

ஆவண அமுதம்
AVANA AMUTHAM

கலசம்: 8
Cup : 8

துளி: 3
Drop : 3

தமிழ்நாடு ஆவணக்காப்பகம்,

28-29, காந்தி இர்வின் சாலை,

எழும்பூர், சென்னை-600008.

Tamil Nadu Archives,

28-29, Gandhi Irwin Road,

Egmore, Madras-600008.

The Commissioner of Archives
and Historical Research,
Egmore, Madras-600 008.

E D I T O R'S P A G E.

The current issue of 'Avana Amudham' which has, as usual, two sections, English and Tamil. While the former contains three articles, the latter has one.

The article on 'HENRY DODWELL-THE FIRST CURATOR' of Tamil Nadu Archives by Dr.Sundarraj is not only a biography of Henry Dodwell but also thehistory of the archival institution in Tamil Nadu as well. The article shows what a treasure of history Archives is and how a researcher could explore it if only he has a will and determination.

"Raga-An Intellectual Property" is the second flower plucked from 'Another Garland' by Thiru N.Rajagopalan,I.A.S., (Retired) which apart from expressing various nuances of different ragas, proves how one could make a serious subject very interesting reading if presented in a lucid way. Dr.G.J.Sudhakar presents a detailed and didactic research paper on the "Role of the Madras Handloom Weavers Provincial Co-operative Society...1935-53". The lone

Tamil Article on the 'Forts Described in the Records of the East India Company and the Kural" is by Thiru.Sendhurpandian who analogises the forts with the qualities of the forts as prescribed by Valluvar. It throws light not only on the forts but also the history with which they are connected.

We do have, of course as usual, the 'Scholars List', 'Books received by the Library' and out Departmental news.

I have an anguish that we did not receive adequate research articles for the Journal which we endeavour not only to improve but to give a facelift as well. As we would like to develop this into a Research Journal, Research Articles from your would immensely help us in driving at our objective. You are always welcome to express your opinion on the articles presented.

Editor (i/c)
. .1993.

Commissioner of Archives and Historical Research	Thiru M. PARAMASIVAM, I.A.S.,
Assistant Commissioner of Archives	Thiru J. Jayachandran
	Thiru R. Abdul Jabbar
	Thiru S. Muthusubramanian,
	Thiru A. Krishnamoorthi
	Tmt. H. Ammani.
Editor (Gazetteers)	Thiru M. Gopalakrishnan
Research Officer (Publication Cell)	Tmt. J. Ambasankari
Assistant Editor	Thiru K.S.K. Velmani.

** ** **

<u>CONTENTS</u>

<u>ENGLISH</u> <u>PAGE NOS.</u>

1. Henry Dodwell-The First Curator of Tamil Nadu Archives 1911-1922 Dr.M.Sundararaj. 1-21

2. Raga-An intellectural property "Another Garland" by -N.Rajagopalan,I.A.S.(Retired) 22-28

3. The Role of Madras Handloom Weavers in the Madras Presidency 1935-53 - Dr.G.J.Sudhakar. 29-42

4. Progress of Research Topics in Tamil Nadu Archives for theperiod 1.4.93 to 9.7.93. 43-54

5. List of Books received in Tamil Nadu Archives Library for the period from April-June 1993. 55-59

<u>தமிழ்ப்பகுதி</u>

6. கிழக்கிந்திய கம்பெனி ஆவணங்களில் பேசப்படும் கோட்டைகளும் குறட்பாக்களும். 60-84
எம். லெ. பாண்டியன்.

7. துறைச்செய்திகள் 85-88

HENRY DODWELL - THE FIRST CURATOR OF THE TAMIL NADU ARCHIVES 1911 - 1922

By
Dr.M.Sundar Raj, M.A., M.Phil., B.Lib.Sc., B.G.L., Ph.D.,

Library Assistant,
Tamil Nadu Archives, Egmore, Madras-8.

British administratio in India witnessed the emergence of administrators, cademicians and Architects whose contributions occupy an important place in Indian History. Though the Europeans introduced their administrative and academic institutions for their well being in India, it became a blessing in disguise to the native people who implicitly began to follow western customs and culture. When the Europeans established their footing in India, they paid special attention to preserve the records of their day to day administration as well as the records of the previous regimes for writing their history to show their valour and vigour in Military operations and diplomacy in administrative machinary. Their awareness towards maintanance of records resulted in the formation of Archives for Historical and administrative purposes.

Historically speaking writing of Indian History right from the Indus valley period to the Independent India got its perfection at the hands of the English Historians like Henry Dodwell, Vincent A.Smith, Robert Sewell, Edward Thompson, Eliot, Robert Orme and so on. These Historians started th careers as Civil Servants and Academicians in India and subsequently proved themselves as Historians by their intellectual caliber in the sphere of Historical writings. Among these Historians, Henry Dodwell's contribution was remarkable as an academician, Archivist and Historian. His

Curatorship in the Tamil Nadu Archives paved the way for the growth of Archival administration and Historical Research in a new dimension. This article is an attempt to flash the role of Henry Dodwell as an Archivist and Historian and his contributions for the development of Tamil Nadu Archives.

There were certain important factors such as. proper preservation, correct arrangement and prompt utilisation of records for administrative and historical ends which compelled the Government to appoint a fully qualified person to administer the records of the Government. Though the history of Tamil Nadu Archives begins from 1909, the history of the records had its origin from 1600 when the East India Company was established. The Tamil Nadu Archives holds the records of the Government as well as non Government since 1670, when the Public Department was inaugurated. From 1600 to 1670, the Printed copies of records are available in Tamil Nadu Archives. John Bruce, the keeper of State papers and Historiographer to the East India Company, London, recorded the early records of the Fort St.George prior to 1670 in his "<u>Annals of the Honourable East India Company</u>" in three Volumes.[1]

In 1805 Lord William Bentinck, the Governor of Madras took a special care of the records dumped in the North side of the Fort St.George and appointed Mutish the Dubash as the keeper of records.[2] Later, the records were kept in different places in the Secretariat due to lack of accommodation till they were finally preserved in the Government Record Office later known as Madras Record Office from 1909 and now called Tamil Nadu Archives.

---

1. Bruce John, Annals of the Honourable East India Company Black, Parry and Kings bury Book Sellers, London, 1810, Vol.I, p.394.
2. Dodwell.H, Report on the Madras Records, Government of Madras, Madras, 1916, P.X.

In 1837 George Gearrow, a member of the Civil Service made an abortive attempt to examine the records in Fort St.George for the destruction of unimportant and duplicate items.[3] He could not finish the work successfully due to his administrative work load. Then in 1858 William Hudleston, a civil servant, took over the same work which ended in failure.[4] In 1860, the Madras Government appointed Talboys Wheeler, Professor of Logic and Mental Philosophy in the Presidency College to sort and classify the records in Fort St.George from 1670 to 1854. Talboys Wheeler submitted the report of the records in 1861 and he made a new classification of records not on the basis of subject but according to the nature and format of the records such as Despatches, Consultations etc.[5] Talboys Wheeler's examination of records resulted in the publication of two great books on the Madras Presidency and British India namely Madras in the olden Times (in three volumes) and Early records of British India: A history of English settlement in India as told in the Government records etc.[6]

---

3. Maclean C.D, Manual of the Administration of the Madras Presidency, Government of Madras, Madras 1885 - Vol.I p.88

4. Ibid, p.88

5. Wheeler Talboys, J.Hand Book to the Madras Records Government of Madras, Madras, 1861, p.III

6. Wheeler J.Talboys, Madras in the olden times Higginbothem, Madras, 1861, 1862 (in 3 volumes)

Later C.M.Schmidt, the Inspector General of Registration took the charge of the newly started Record Office at Egmore in 1909.[7] The absence of a permanent Officer was felt by the workers of the office as well as administrators. In 1910 Rao Bahadur U.Ramabadra Rao Nayadu for the appointment of a full time officer in Tamil Nadu Archives. He also added that special care must be taken in regard to the records which had historical value.[8]

The matter was brought to the notice of the Central Government and the Secretary of State for India. After analysing the matter, the Secretary of State for India gave his consent to appoint a full time Officer. The name of the post "Curator" was assigned by the Government of India and the salary was fixed by the Madras Government as the ordinary pay of an Indian Educational Service Officer with a special pay and local allowance of Rs.100/- per month. Totally his pay should not exceed Rs.1,000/- per month.[9] Hence on 15th April 1911, the Government of Madras deputed Henry Dodwell, the Vice Principal of the Teachers College, Saidapet, Madras to the Tamil Nadu Archives as "Curator" for two years.[10]

- -

7. G.O.827, Public 19 October 1909
8. G.O.616, " 15 July 1910
9. G.O.1134, " 7 December 1910
10. History of Services of Gazetted and other Officers in the Civil Department serving in the Madras Presidency, Government of Madras, 1914, p. 874.

Hebert Henry Dodwell, the first Curator of Tamil Nadu Archives was born on 3rd March 1879 at Long Credon Manor Bucks, in England. He was the younger son of Hebert Dodwell and Lily May, Both belonged to well established families.[11] He completed his school studies in Theme Grammar School and did his M.A., Degree in St.John's College, Oxford University under William Holden Hutton, Reader in Indian History.[12] At the outset he was well versed in Indian History and utilised his talent in due course. He started his career as a Professor of History in the Presidency College, Madras on 5th July 1909 as an Indian Education Service Candidate. Since 23rd December 1909, he became the vice Principal, Teachers College, Saidapet and worked there till he joined as the Curator of Tamil Nadu Archives in 1911 on deputation for two years.[13]

The Government allotted some special work to the Curator along with his legitimate work. The Curator was responsible for proper arrangement and cataloguing of various papers and records of the Government periodically. He had to examine the condition of the old records and send them for printing. He was also instructed to prepare press

- -

11. Who's who 1949, An annual Biographical dictionary which is incorporated men and women of the time, Adam and Charles London, 1949, p.758

12. Hutton William Halden, The History of Indian History an inaugural lecture (January 20, 1914), Oxford.

13. History of Services of Gazetted Officers in the Civil Department servicing in the Madras Presidency, P.874.

list of the records. Another important work allotted to him was that he must study the condition and nature of the records and prepare one Report in the model of Talboys Wheeler's "Handbook to the Madras Records". Occasionally he was expected visit the Collector's Record Rooms and other important offices in the mofussil areas to give suggestions and instructions for the proper arrangement and preservation of records. The Curator was ordered not to do any literary work without the previous sanction of the Government.[14]

Dodwell's works in Tamil Nadu Archives:

(a) Preparation of Calendars of Records: Dodwell joined duty on 15th April 1911 in the Tamil Nadu Archives and he was entrusted to do various items of work. At the outset, the Government entrusted to him the prepare him of the Calendars of old records. Special instructions were given to him for the preparation of the Calendars.[15] A separate establishment was allotted for the work. For the preparation of calendars, Dodwell requested the Government to depute him to India Office Library and Public Record Office, London for a period of three months. His decision to learn the preparation of Calendars in England was accepted by the Government.[16] After getting the permission from the Government, he did all primary

---

14. G.O.1134, Public, 7 December 1910
15. " 1266, " 11 October 1912
16. " 1093 " 19 July 1915.

arrangements in the Office by giving charges to the section Heads and left for London. In London he consulted the Officials of the India Office Library and Public Record Office and referred important documents related to Tamil Nadu Archives documents.

The first issue of the Calendar of Madras Records was published in 1917 by the Madras Government.[17] For preparing the Calendar, Dodwell adopted the method of Master Rolls preserved in the India Office. The Calendar of Madras Records covers the period of four years i.e. 1740-1744. In this calendar, the despatches exchanged between the Madras Council and the Court of Directors, Consultations of the Council at Madras and of the subordinate Council at Fort St. David were recorded.[18] Each record was examined whether it was signed or not and after such verification, it got its entry in the Calendar. Another important content of the Calendar was that it covered the settlement of the company with other subordinate factories at Anjengo, Tellicherry and others. The correspondence between the Governor of Madras and other country, powers and their settlements were also placed in the Calendars. For filling up the gap, India Office transcripts were referred and added in the relevant areas.

---

17. Dodwell H, Calendar of Madras Records 1740-1744, Government of Madras, Madras, 1916, Title page.

18. Ibid, p.1

An equally note-worthy feature of the Calendar is that it was prepared irrespective of matters. The whole documents were analysed and abstract of the documents entered. The abstract gave full details of information to the historians as well as the administrators. The entries of the Calendar were made chronologically i.e. according to the date of despatch or the date of the event entered in the original document.[19] The number of written pages in the original document of each particular event were indicated in the entries. The original language of the document was mentioned.[20] The last part of the Calendar contained the index.

Dodwell prepared the Calendar of the Madras Despatches and it was published in 1920 by the Madras Government. The first issue of the Calendar covered the period from 1744 to 1755. This Calendar covered the letter correspondence between England and Fort St.George and was popularly known as "Despatches to and from England".[21] In this Calendar some non-despatched matters were also included depending on their importance. Documents which were highly interested in nature such as those relating to the Anglo French negotiations of 1753 were treated in separate items. The appendix gives the particulars relating to lists of the investment, list of recruits and the like. The Despatches to England covered two items i.e. one dealing with company's trade and the other with political and military aspects. Like the Calendar of Madras Records, the Calendar of Madras Despatches was also entered according to chronological

---

19. Ibid. p.175
20. " p.165
21. Dodwell Henry, Calendar of the Madras Despatches 1744-1755, Government of Madras, Madras 1920, Introduction.

order of the date of despatch, number of pages, abstract of the content of the letter, the person from the letter was sent and to whom the letter was despatched.[23]

Dodwell prepared the second volume of the Calendar of the Madras Despatches which was published in 1930 by the Madras Government. The index of the volume was prepared by A.V.Venkatarama Ayyar, the Curator of Tamil Nadu Archives in 1929. Fore preparing the Calendars the Government of Madras provided him all facilities by alloting a separate establishment that consisted of a Superintendent, Assistants and Peons.[24]

Dodwell is considered as the guardian of records. He spared no time to preserve the old records by introducing a new system called "Mending". In 1913 he inaugurated the mending system with two attenders and in 1920 he went to Imperial Record Office, Calcutta, to learn the new method of mending the records.[25] He sent a proposal to the Government to sanction more posts for mending the premutiny records which would be useful for the administrators and the historians. The Government approved his proposals and posted nine persons in addition. He sent the staff to the Imperial Record Office periodically to learn the new method of mending.

The first Indian Historical Records Commission was held in 1919 at Simla and Dodwell participated in it as a representative of the Tamil Nadu Archives.[26]

---

22. Ibid. P.iv.
23. " P.102
24. Dodwell Henry, Calendar of the Madras Despatches 1754-1765, Govt.of Madras, Madras, 1930 preface
25. G.O.346, Finance, 10 April 1920
26. " 446 " 10 June 1919.

In the Commission, the members recommended that Dodwell should be deputed for assisting the Government of Burmah to establish a combined Central Record Office and Library in Rangoon.[27] The Government of Madras accepted the appeal of the Commission and Dodwell availed the admirable work and got appreciation from the Lautenant Governor of Burmah.

<u>Dodwell's Report on Madras Records</u>:

As per the orders of the Madras Government, Dodwell studied, analysed the nature and conditions of the records preserved in the Tamil Nadu Archives and submitted the report on the Madras Records. The Government published the reports in 1916. At the outset, he cited that he did not follow Talboys Wheeler's arrangement but the analysis of the records and the description of their nature were based on Talboys Wheelers Hand Book on Madras Records. In his report, Dodwell gave some particulars relating to Madras, in the early years of the 19th century.[28] But, this matter has also some similarity with the chronological annals of the British Government at Madras from 1639 to 1861 presented by Wheeler in his report.[29] He gave the particulars of records in the Tamil Nadu Archives under three heads such as the Despatches, Consultations and connected records to 1750 and consultations connected records from 1751 to 1850.[30] In the appendix, he gave the list of sundry volumes missing in the Wheeler's report on the records.[31]

- -

27. G.O.27, Finance, 11 January 1920
28. Dodwell Henry, Report on the Madras Records, Govt., of Madras, Madras, 1916.
29. Wheeler Talboys J - Handbook to Madras Records 1915
30. Dodwell Henry, Report on the Madras Records, 1916 pp - i - xvi.
31. Ibid, p.xvi.

Like Talboys Wheeler he presented a description about the nature, content and the value of records. Strictly speaking Dodwell made a physical and content analysis of the records and explained what should be done for the records in due course. Accordingly, he sent proposals to the Government periodically to reprint or to mend the records. Accordingly the printing of some valuable new items commenced during his period and the printing of the following records were started.

	Date of Publication
1. Despatches from England from the year 1670	1911
2. Sundry book (From the year 1680)	1913
3. Minutes of proceedings in the Mysore Court of Madras Patnam (June to December 1689 and July 1716 to March 1719)	1915
4. Contents of the old oaths books in the Tamil Nadu Archives	1915
5. Letter from Fort St.George (From the year 1679)	1915
6. Letters to Fort St.George (From the year 1681)	1916
7. Public Consultations (Letters from St.David 1740-1741)	1916
8. Masulipatnam Consultation Book 1682-83 [32]	1916

---

32. Baliga B.S. A Catalogue of books in the Library, Tamil Nadu Archives, Government of Madras, Madras, 1936, pp.91-100

Arthur-Pringle started to print the "Diary and Consultations" covering from the period 1682 to 1685 and published them in 1894 and 1895. Dodwell continued the work of Arthur Pringle and were publish the work since 1912 on wards[33]. The printing of the country correspondence series also started in the year 1908 and Dodwell continued the work of printing the Military Department in the country Correspondence series in 1911.[34]

Dodwell was highly interested in encouraging Historical research. As far as South India is concerned he was the first man who instigated the Government to open the Tamil Nadu Archives for Historical Research by admitting Scholars to the perusal of records. In the first Indian Historical Records Commission held at Simla in 1919, Dodwell made a proposal for opening Record Offices for Historical Research and indicated the matter to the Government also.[35] In the second Indian Historical Records Commission held at Lahore in January 1920, Dodwell again urged for the Calendaring and printing of "General Letters" to and from Fort St.George for the reference of students.[36] His proposal was accepted by the Government. In 1919, materials relating to old coast army was collected from the Imperial Record Office, Calcutta and amalgamated with the Madras Records. Then, Dodwell prepared catalogues of the Army records and District Records.[37] Dodwell studied the 'Old coast army' records and prepared one monograph. For that, a honorarium was granted to

---

33. Ibid, p.89
34. " p.93
35. G.O.446, Finance, 10 June 1919
36. Indian Historical Records Commission, Proceedings, January 1920, Government of India, Calcutta, 1920 p.43.
37. Report on the administrations of Madras Presidency 1919-20, Government of Madras, 1920 p.105.

Dodwell which was approved by the Indian Historical Commission.[38] By those records, he wrote a book entitled "Sepoy recruitments in the Old Madras Army" was published in 1922.

Dodwells' Literary Contributions:

Dodwell was not only an efficient administrator but also an eminent historian. His literary contributions ranged wide and deep and are highly commendable. On some occasions the Government of Madras restrained him to express himself. In 1914, he desired to contribute an article on education in the Madras Presidency in somerset playne's book "Southern India: History, People, Commerce and Industrial resources".[39] But the Government suppressed his desire by prohibiting him not to do so. Anyway Dodwell fulfilled his desire in contributing his immortal work in the book in Education. The article gives a mine of information about the history, growth and various spheres of education in South India.[40] Though the Government denied his desire in a few areas they encouraged him in many aspects. They provided him with all facilities to learn Urudu and Persian. With the Government's assistance, he proceeded to study Persian for analysing Persian records which covered the history of Mysore in the 18th century.[41] He was an eminent Scholar who spared no efforts in preparing valuable and important books and other reports. The Church records preserved in St.Mary's Church and other document relating to marriage matters attracted him a lot and it bore fruit in the book entitled 'List of Marriages registered in the Presidency at Fort St. George - 1680-1800. The reports of the marriages of

---

38. Indian Historical Recods Commission, Proceedings, Govt.of India, Calcutta, Vol.III, 1921 , p.61
39. G.O.573, Public31 May 1915
40. Henry Dodwell, 'Education', Southern India: History, people, Commerce and Industrial resources, compiled by somerset playne, The foreign and colonial compiling and publishing Company, London, 1915, P.498
41. G.O.441, Finance, June 1918.

Churches and other organisations were sent to Fort St. George and the Chaplain was in charge of church reports. From the year 1734, there were registers of marriages salomnised by missionaries that were deposited with the Inspector General of Registration. With these, St.Mary's and Missionary records, Dodwell compiled the list of Marriages in 1916. The entries were made in alphabetical order and cross references were also given to locate the information. The names of bridegrooms and Brides and the date of marriages were found in each entry.[42]

In 1920 the Government granted him the permission to publish an article "The withdrawal of the East India Company from the Indian Trade" in the 'Mail' Newspaper. He was asked to keep a copy of it in the Record Office. The article got high reputation from the administrators and historians.[43]

In 1922 Dodwell wrote an article in the proceedings of the Indian Historical Records Commission entitled "The Madras weavers under the company". In this article, he pictured the condition of the weavers and the export of cotton materials of Madras Presidency.[44] The editing of the private diary of Ananda Ranga Pillai gave him a high reputation. Ananda Rangam Pillai was the Dubash of Depliex, the Governor of French settlement in India. He noted down the day to day events in his diary.

- -

42. Dodwell Henry, List of Marriages registered in the Presidency of Fort St.George 1680-1800, Government of Madras, Madras 1916, Introduction.

43. G.O.1003, Finance 7 October 1920

44. Dodwell H. "The Madras weavers under the Company, Indian Historical Records Commission, Proceedings Government of India, Calcutta 1922 - P.41

The Diary of Ananda Rangam Pillai covers the period from 1736 to 1760. It reveals the social, political, and economic condition of South India. The Diary was discovered by Mona Geallors Monuburn in 1846.[45] The Madras Government took the initiative in editing and publishing the Diary. Hence the first three volumes were edited by J.F.Price and were published between 1904-1914.[46] Dodwell edited the fourth to twelfth volumes of the Diary of Ananda Ranga Pillai which were published by the Madras Government. For filling up the gaps he visited Pondichery, and sought French assistance for supplying the needed script of the original diary preserved. For preparing the diary, the Government of Madras provided an establishment with staff and other facilities. He was personaly assisted by Faster and S.C, Hill for proof reading and giving some suggestions.[47] He completed the subsequent volumes which were published by the Government of Madras in 1917, 1918, 1919, 1920, 1924, 1927 and 1928 respectively. For editing the diary, a special allowance of Rs.40 per volume was given to him.[48]

In 1922 Dodwell left for England to hold the post of Professor of Indian History and Oriental Studies in the London University on lien for two years from 3rd March 1922.[49] He completed the compilation and editing work of Ananda Ranga Pillai from London.[50] At the outset,

---

45. Srinivasachari C.S. Ananda Ranga Pillai 'The papys of French India Varadachary and Company, Madras, 1940 p.vii.
46. Ibid
47. Dodwell H, The private Diary of Ananda Ranga Pillai Govt.of Madras, Madras, Vol.IV, 1916
48. G.O. 861, Finance, 10 October 1922
49. G.O. 411, Finance, 9 May 1923
50. G.O. 182, Finance, 28 February 1922.

he applied leave for two years and the Government sanctioned it. He got the retirement from 3rd January 1924 and was offered Rs.4,285-11-00 as pension. The amount sanctioned the payable at London.[51]

His untiring work in the Tamil Nadu Archives resulted in the publication of some valuable books at London. In 1920 he wrote a famous book 'Dupliex and Clive : The beginning of empire' and the book was published in England in 1920. For writing the book, he used the records of Tamil Nadu Archives.[52] In the Bibliography, he cited the sources taken from the records of Tamil Nadu Archives. He published the book in England, though he was working in Madras, because the Government ordered him not to do any literary work without the permission of the Government.[53]

Dodwell wrote "A sketch History of India 1858-1918 which was published in 1925. His another contribution to Tamil Nadu history is "The Nobabs of Madras." published in 1926 in London. In this book,he pictured the social, political, economic and cultural life of the English people in India.[54] He wrote the book mainly from the sources of the Tamil Nadu Archives.[55]

---

51. G.O.1059, Finance, 14 December 1922
52. Dodwell Henry, Dupliex and Clive: The beginning of Empire, Methuon and Company Limited, London, 1920, p.180
53. Public G.O. 1134, 7 December 1910
54. Dodwell Henry, Nobabs of Madras, William & Norgate Limited, London 1926, p.211.
55. Ibid. 256-257

Dodwell, the archivist who lived with the records previously, never stopped the practice of collecting historical documents. Though he became an academician again in London University, he frequently visited the Public Record Office and other archives in England. He collected records of historical value from private persons and published valuable books. In 1927, he edited one book entitled "Warren Hastings Letters to Sir.John Meephenson out of the documents he collected from private parties. These were the letters of Warren Hastings to Sir John Macphenson which were not examined and published previously. ~~The entries of the despatches were~~ made chronologically. It is a mine of information for historians to judge the charact-r, policy and administ ration of Warren Hastings, the first Gov-rnor General of India.[56]

He also wrote 'Muhammed Ali the founder of Modern Egypt in 1931 and edited the Cambridge History of India (in 6 volumes). He wrote a number of chapters in the IV, V and VI volumes of the Cambridge History of India. The Scholar retired in 1946 and died on 30th October 1946 in London.[57]

Though the Tamil Nadu Archives lost the services of Dodwell, it got innumerable immortal works in the form of books and other administrative reforms. Strictly speaking, he was the first architect who laid the

---

56. Dodwell Henry, Warren Hastings letters to John Malpherson, Fiber and Guryer, London, 1927, p.VII
57. Who's who, 1947, P. 758

Contd in Page 21

The entries of the despatches were made chronologically. It is amine of information for historians to judge the character, policy and administration of Warren Hastings, the first Governor General of India.[56]

He also wrote 'Muhammed Ali the founder of Modern Egypt in 1931 number of chapters in the IV, V and VI volumes of the Cambridge History of India. The scholar retired in 1946 and died on 30th October 1946 in London.[57]

Though the Tamil Nadu Archives lost the services of Dodwell, it got innumerable immortal works in the form of books and other administrative reforms. Strictly speaking, he was the first architect who laid the foundation for the growth and development of Tamil Nadu Archives. His student Dr. B.S.Baliga earned memorable name to his master by his noteworthy contributins and proved himself a worthy student of worthy master.

Dodwell, the first curator of Tamil Nadu Archives was the first examiner of the Madras University from the Archives. He was a member of Board of examiners and he got renumeration for that.[58] His successors in the Archives enjoyed the same exalted position in the University. It could be stated that Dodwell opened a new chapter not only in the history of Tamil Nadu Archives but also in professional History. The paths that he had paved, opened new avenues of scholarshi.

---

56. Dodwell, Henry, Warren Hastings Letters to John Malpherson. Fiber and Guryer, London, 1927, p.VII.
57. Who's Who; 1947, p.758.
58. G.O.679, Finance, 8 August 1918.

Extract taken from "Another Harland" by N. Rajagopalan, I.A.S.,

RAGA - AN INTELLECTUAL PROPERTY?

Two stalwarts of the musical world visualise a comprehensive project worthy of the ancient art to arrest the apparent deterioration in audience-attendance at concerts and to invigorate the presentation of classical music at rural centres which now stand starved of good music consequent on the accelerated migration of musicians to Madras and the decelerated conduct of temple festivals and fairs.

On an auspicious day, the two veterans enter the chambers of the popular Chairman and Managing Director of a Lead Bank. The Chairman, a connoisseur of music, is delighted to see the Bhishma and the Yuthishtira of Carnatic music together and receives them with his accustomed warmth. The two musical colossuses with round faces brimming with self-assurance explain in brief their project and indicate how it depends on the outlay of considerable funds. The broad smile that pervaded the rectangular face of the Bank Chief slowly yields to visible strains of serious thining-the anxiety to support a good project seeking to dominate and prevail over banking norms and vice versa.

Security? The Senior undertakes to pledge his right to sing in raga Kharaharpriya and the Junior his right to sing

in raga Mohanam or Bilahari or both. There is no mention of personal or other security. Puzzled by the strange offer to pledge individual right to sing in specific ragas, the Chief seeks clarification. The applicants point out how Todi Sitarama Ayyar got a loan pledging his rights to sing in raga Todi and how Sankarabharanam Narasier got funds by mortgaging his rights to sing in Sankarabharanam as security, how they had proved that the plighted word of a true artiste is the best of securities and how they did not resort to their favourite tours de force till they were redeemed. The adduce further proof by describinghow the great Maha Vaidyanatha Ayyar himself had called the song 'Giripai' (Sahana) as the property of Bikshandarkoil Subbarayar and how Tyagaraja relinguished his right to compose in raga Anandabhairavi at the instance of Tirubhuvanam Swaminatha Ayyar as excercises in 'Property rights in ragas'. The Bank Chief could not reconcile himself to the validity of these averments vis-a-vis the Banking Law. True to the dictum that not only things are done well but are seen to be done so, he requisitions the services of the Law Officer of the Bank. The legal luminary starts giving an elaborate unmusical alapana on the legality of the request as if intent on tearing to shreds any remote possibility of the musical project going on steam with Bank funds got on the basis of the cited mortgages. To the misfortune of the musical luminaries, he is seen to be an avatar of a musicologist ex-officio.

..24..

The Law Officer clarifies that Indian 'raga' has no fixed shape, notation of set mode of rendition, that within the broad portals of the arohana and the avarohana, the musician improvises and innovates like the serene flights of Garuda (eagle) based on his training, expertise and talents and such exposition varies with each concert like shapes assumed by passing clouds or their shadows. A genuine classical artiste does not / cannot conform to any set pattern or style in toto. He illustrates his point with the known fact how the same raga adopted for different songs composed by the same person, liberates various shades of the raga swaroopa or shape without any element of repetition or duplication of graces, gamakas and brikas or modes of presentation. Raga rendition thus does not lend itself to be 'patented' or 'copyrighted' as everything is fresh, alterable, original and obvious everytime. No artiste can claim to have 'created', 'designed' or 'patented' a raga to qualify for copyright! If a brika resembles T.N.Rajarathinam's Todi, the musician is not accused of 'infringement'. Even-if-one repeats in totality S.G.Kittappa songs, he is not guilty of piracy or infringement since no vested right is interfered with. Even the so-called invention of ragas is nothing but bringing to light the inherent permutations and combinations in the schemes of Venkatamakhin or Govindachariar. Though

Indian Copyrights are valid in countries which are members of the Bern Convention, the absence of basis for copyright in India does not enable exercise of any right elsewhere too. It is an admitted fact that raga rendition enjoys neither the absolute precision nor the fixed originality w which writings, photographs, labels and specific compositions can lay claim to. As a claim to copyright fails, the element of property rights is simply nullius juris - unenforceable in law.

The artistes leave the legal luminary in his 'charnam' and revert to their 'pallavi' to lay stress again on the cited cases of the two musicians and insist that their present request could not be viewed differently. The Law Officer marshals his knowledge of traditions in music and avers that music programmes, programme content, values of appreciation and norms for patronage have undergone radical changes in the course of the present century, that decades back, concerts hovered around specifics like a pallavi or a particular raga, that specilisation in one or more of such specifics was then then the prime asset of musicians and the expectation of the audience and that is the reason why we hear of Pallavi Sesha Ayyar, Pallavi Gopala Ayyar, etc., on the other. Sans their pallavi, the former might not have flourished and sans their specialisation in the individual ragas, the latter category might have forfeited their claim

to glory. The position is different now and without the specific ragas now offered as security, the two vidwans could go through hundreds of concerts in India and abroad without any loss of prestige, position or popularity. Thus the specific assets which the earlier vidwans could create and hold have ceased to command similar relevance now.

The Legal Expert further mentions that even in U.K., the earlier 'Musical (Summary Proceedings) Copyright Act 1920' has ceased to be in force but that the following definitions therein which extended copyright protection to 'sounds recorded which were original products of skill and labour' may have significant relevance to understand issues.

'Sound recordings' is defined as 'the aggregate of sounds embodied in and capable of being reproduced by means of a record of any description, other than a sound track associated with a film' and 'Record' is defined as 'a disc, tape, etc.,'

For copyright, there should be precision and invariability with originality, which Indian raga rendition does not take credit for based as it is on spot improvisation. There were Dramatic and Musical Performances Protection Acts enacted from time to time in United Kingdom to protect what had been created. Even the Copyright, Designs and Patents Act, 1988 would not cover musical works unless and until they are created. Rights could accrue on the creation and existence of something in this context but not before its advent or birth.

CHAIRMAN: 'Could you put the structure of the legal position in brief?'.

Law Officer: 'Yes Sir. Long back, musicians specialised either in ragam, tanam and pallavi or in select ragas they became famous for. In result, they were 'invested' with the credit for the specialisation and in due course the credit came to be treated as a 'deemed asset'. While it was in truth an intellectual asset, it did not amount to 'property' in legal terms. Sans the specialisation, the musician had no market for his music. Thus in common parlance the 'deemed' intellectual expertise came to be treated as 'property'. There was, of course, no means of enforcing a mortgage in the event of non-redemption.

But now musicians are generalists owing to changes in concert patterns and public tastes. One could carry on for dacades without redeeming the mortgaged raga. While Narasier or Sitarama Ayyar could not hope to flourish in the present day, our senior vidwans would have to specialise considerably if they were to give concerts in those conditions. Hence the 'mortgage of ragas' indulged in yester decades is not available to the distinguished vidwans before your".

CHAIRMAN:'Thank you'.

The Chairman feels relieved of his burden by the lucid exposition of his Law Officer and is, in fact, surprised at

the vast compass and depth of his knowledge and smiles with relief as if bidding good-bye. The cruel alapana on the legality of property rights in raga rendition floors the musicians and their spirits dip to anumandara even as the lift carrying them touches the basement.

THE ROLE OF MADRAS HANDLOOM WEAVERS PROVINCIAL CO-OPERATIVE SOCIETY IN PROVIDING INFRASTRUCTURAL FACILITIES TO THE WEAVERS IN THE MADRAS PRESIDENCY - 1935 - '53.

a) NATURE OF THE PROBLEM:

The nature of the problem is to study the role played by the Madras Handloom Weaver's Provincial Co-operative Society in providing different facilities for the weavers in the period under reference.

b) EARLIER WORK ON THE SUBJECT:

There has been no earlier work on the subject.

c) TYPES OF SOURCE MATERIALS:

Primary sources like private papers of handloom leaders, Annual Reports of the Madras Handloom Weavers Co-operative Society, Administration Reporter of the Madras State and Annual Reportes of the Co-operative Societies have been used.

d) METHOD AND PROCEDURE ADOPTED:

It is a historical study of the role of Madras Handloom Weavers' Provincial Co-operative Society in the Madras Presidency during the reference period. It is supported by empirical analysis of the data. Further, both

historical and empirical tools have been used in the Collection of data.

c) FINDINGS AND THEIR IMPORTANCE:

The findings of the paper are that the role of the provincial society in marketing was fairly good, considering the increase in the number of emporia and godowns. Yarn distribution, which was one of the crucial factors for the stability of the handloom industry was improved. The Society also did its best in standardization of cloth through its dye benters, textile treating centres, Calendering centres and Model Weaving Centres.

THE ROLE OF MADRAS HANDLOOM WEAVERS PROVINCIAL CO-OPERATIVE SOCIETY IN PROVIDING INFRASTRUCTURAL FACILITIES TO THE WEAVERS IN THE MADRAS PRESIDENCY - 1935 - '53.*

- G.J. Sudhakar.

The Madras Presidency had produced the largest quantity of handloom cloth as compared to other states and the number of looms in the state was greater than in any other state except Assam.

The Weavers had always been subjected to several disabilities. The main problems facing them were their extreme poverty, their poor credit worthiness, their indebtedness to master weavers or sowcars and their consequent

dependence on them as also the difficulty in marketing their finished goods in the case of competition from the weaving mills.

Having regard to the serious nature of the situation facing the handloom industry, Government of India had decided that a grant to the handloom industry equivalent to the proceeds of an import duty of 1/4 anna per pound on imported yarn upto 50 g was included in the budget for 1934-'35. The Government later distributed the grant to the various provinces. In Madras, the Co-operative agency was selected for the administration of this grant.

As regards the co-operative movement, benefits conferred by it on the masses of the country were evidenced by the development of the weavers co-operative movement. Madras had recorded fair results in this direction with the Madras Handloom Weaver's Provincial Co-operative Society to which were affiliated a number of primary Weavers Co-operative Societies consisting of handloom weavers. Before the separation of Andhra, this state society comprised

---

* Reader in History, Loyola College (Autonomous), Madras-34.

1,191 primary weavers co-operative societies consisting of 2.23 lakhs of handloom weavers. They disposed of handloom cloth to the value of about 10 crores of rupees per annum.

The objective of this paper is to study the role played by the Madras Handloom Weaver's Provincial Co-operative Society in providing different facilities for the Weavers in the periof under reference.

MARKETING: The main reason for setting up the apex organisation was to develop the marketing of Handloom products. In other words, marketing was the crux of the whole issue of weaver problems.

As for the role of sales depots in marketing, the goods of the affiliated weavers were sent to it for sale and by about December 1944, the Provincial Society had augmented the number of its emporiums and there was network of emporiums all over the province. Slowy, the provincial Society had a network of emporia and depots in other states also.[1]

By 1952, the Provincial Society had in every district one or more emporiums which undertook not only the sale of cloth of the primaries but also the distribution of yarn to them. Central godowns had also been opened in important centres for the sale of Handloom cloth. In

otherwords, the main function of the Provincial Society namely to help in the disposal of goods produced by the primaries was well done through a network of 124 emporia and depots at reasonable prices to the consumers.

The total value of goods procured during 1952-53 from the primaries on outright basis and forward contracts was Rs.92.39 lakhs. The total sales of Handloom cloth in all the emporia during the year amounted to Rs.103.33 lakhs.

YARN DISTRIBUTION: Yarn distribution as a deliberate policy of the Provincial Co-operative had its beginning in the first years of the war. The unstable conditions of yarn supply following the stopping of imports of foreign yarn and the violent price fluctuations at home necessitated the direction of the attention of the Provincial Co-operative to this vital aspect of its activity.

The supply position of mill yarn in Madras Province was never satisfactory since the beginning of the second world war, for various reasons like textile labour disputes, absence of transport facilities, lack of adequate textile machinery and above all, the desire on the part of some of the mill owners to create artificial yarn scarcity and to black market their production. The Provincial Society coped with the situation fairly well.[2]

An important feature of the yarn distribution activity of the Provincial Society was that, in 1945, the Government of Madras recognised the society as one of their agencies for the distribution of the yarn of the Pioneer Mills of Coimbatore and some other mills which had been taken over by the Government on a charge of black marketing of yarn. This yarn was distributed among certain weavers outside the Co-operative fold by the Society through its emporiums in accordance with the insturctions of the Provincial Textile Commissioner. This was the first time for the Provincial Society to be entrusted with the distribution of yarn among individual weavers outside the Co-operative fold. Notwithstanding a few local irregularities in the distribution of this "Government Yarn" among the outside weavers, it may be said that the society did its work to the satisfaction of the Government.

In early 1948, the Government of India lifted the yarn control. It was done on the assurances of the private textile traders that they would exercise moderation in respect of prices and quotas, but unfortunately these assurances were not kept up. The textiles market soon became unsteady and the weavers helplessly witnessed again the repetition of past conditions. It was commendable that the Provincial Society exercised voluntary control and saved the weavers in its fold from distress.

It was evident, on this accour' that, when the controls had been re-imposed later in 1948, the Government of Madras favoured the distribution of yarn to all the weavers through the Provincial Weavers Society until a workable scheme of distribution could be evolved by the Government. The work thus proposed was but an enlargement of the then activity of the society.

In October 1948, Government modified the scheme. Only half of the provincial quota of yarn was given to the Madras Handloom Weavers Provincial Co-operative Society for sale at controlled rate. The scheme continued even during the year 1950, but owing to the security of yarn, particularly of lower counts, the Provincial Society was not able to get adequate supplies even to meet the internal demands of the primary societies and, therefore, it could not supply yarn to societies for external distribution though most of the societies held the necessary licences for distributing yarn to outside looms.[3]

The state society was able to supply only 1,600 bales of yarn every month to the primary societies, when the actual requirement was nearly 6,400 bales. Therefore, in order to solve the problem of scarcity towards the supply of yarn to the primary societies, the state society felt the creation ofa separate yarn manufacturing mill on co-operative basis as the best arrangement.

CO-OPERATIVE YARN:MILLS: The Madras Co-operative yarn Mills Limited Society which was intially started by the Madras State Handloom Weavers Co-operative Society was registered on March 1951 with 11,000 spindles as allotted by Government of India. Arrangements, were also made to installa yarn manufacturing mill at Guntakal in Anantapur District.

The Madras State Handloom Weavers Society and primary weavers societies alone were eligible for membership in the mills, for the yarn produced by the mills had to be taken over by State Society and distributed to the primary weavers societies alone.

The Guntakal Co-operative Spinning Mill was started in December, 1951. This mill was the first of its kind in this country and probably in the world. It was the result of the "pointeffort of 1,80,000 handlooms weavers who had organised themselves into 1,000 primary weavers co-operative societies throughout the Madras State. The Government of India grant for the mill was Rs.1 lakh.[4]

In April 1952, the State Weavers Socity had set up the second co-operative Yarn Mill in the state under the name 'The South Indian C-operative Yarn Mill' at Tirunelveli.[5] By 30th June 1953, it had 501 members with a paid-up share capital of Rs.24.86 lakhs.[6]

<u>MODEL WEAVING CENTRES</u>: The State Society had established Handloom factories and installed frame looms for the production of improved varieties of fabrics. Their main function was to help the primary weaving societies by teaching them to make new and elegant marketable designs which were developed in these centres.[7] These centres introduced new designs such as twill, shirting, honey-comb towel, table cloth, bedsheets, mosquito-nets etc.,

In the year 1942-43, the State Weaving Society set up a model weaving centre at Basin Bridge in Madras. In 1948, more handloom factories were started at Adoni in Bellary district, Kodumur in Kurnool district and Uravakonda in the Anantapur district. Two more model weaving centrs were set up at Thadapathiri and Rajamundry in the year 1951-52.[8]

<u>TEXTILE TREATING CENTRES</u>: It was found that handloom cloth could be more easily marketed if they were made more attractive by printing popular dsigns on them. Thus, the state society had set up a textile treating centre in Madras in 1942-43, where printingwas done on grey cloth. The printed goods of the factory commanded very good sales, eg., sarees, chinty, door-curtains etc.,

The printing factory at Madras which was in a dormantcondition for sometime was revived again in 1949.[9]

TEXTILE CALENDERING CENTRES: Coarse cloth, dhoties, and shirtings had to be made smooth and given good finish to make them attractive and marketable like mill cloth.

Thus, during October 1939, the Provincial Weavers Society installed a calendering machine in the Government Textile Institute, Madras but it was not successful.[10]

DYE CENTRES: As early as October 1938, the Provincial Society appointed a dyer supervisor. He trained 98 persons belongingto 48 weavers Co-operative Societies in dyeing during 1938-39. Dye centres were started to obviate the difficulties of high price of dyes and nonavailability of some dyes.

In April 1941, the Madura Dye Factory was started. Early in 1942, two more dye factories were opened at Salem and Chirala, In the year 1943-44, the Provincial Society opened a dye factory at Rajahmundry. Tiruttani dye factory was opened in 1946-47. Five more dye factories were opened at Kumbakonam, Vellore, Erode, Tirunelveli and Nellore in 1947-48, making the total number to ten.

In fine, the days factories established a reputatinn for dyeing in fast colours and standard shades. This helped the handloom industry to survive inspite of many vicissitudes. Thus, towards the end of the period of

study, 20 to 25 per cent of the requirements of coloured yarn by the primaries were dyed in the dye houses maintained by the Provincial Society.

<u>COLLECTIVE OR CO-OPERATIVE WEAVING CENTRES</u>: The Collective or Co-operative Weaving Centres were started by the State Textile Controller during 1942-43 to give employment to the weavers and for production of cheap cloth during a period of acute scarcity of yarn in the open market. They also acted as yearn depots for distribution of yarn to primary societies.

The management ofthe Co-operative Weaving Centres of Sankarankoil, Thirunageswaram, Salem and Kalahasti were taken over by the Provincial Society from the State Textile. Commissioner in 1945. Later, the Aruppukkottai and Gudur centres were transferred to the provincial Society by the Government.[11]

The productions of the centres were popular and were noted for correct specifications, qualify and workmanship. The Salem centre was producing pugree pieces in the end of the period for supply against Government contractors. The centrs served the interest of the poor weavers by paying reasonable wages and

those of the consuming public by catering to their needs at a reasonable margin of profit not exceeding as per cent over the cost production. The centres also served the Handloom Industry by producing various designs and type of cloth to suit the needs of all the sections of the public and serving as a model for other weavers Co-operative Societies by adopting standardised varieties.

Government decided to retain the collection weaving centres permanently as it was easier to introduce in them, improved appliances and scientific methods of manufacture and to study the results. Further, the five collective weaving centres had proved their worth by producing goods worth Rs.10 lakhs by the end of the period of this study i.e., 1952-53.

CONCLUSION: The rolw of the Provincial Society in marketing during the reference period was fairly good considering the increase in the amount of cloth sold and the increase in the number of emporia and godowns. Yarn distribution, which was one of the crucial factors for the stability of the Handloom Industry was improved. The Society also did its best in standardisation of cloth through its dye centres, textile treating centres, calendering centres and model weaving centres.

REFERENCES:

1. M.A. Victor, Co-operation, in Madras State, Palaniappa Brothers, Madras, 1964.

2. The Madras Journal of Co-operation, Volume XL, No.4, The Madras Co-operative Union, Madras, October, 1948.

3. Report on the Working of the Co-operative Societies in Madras 1950, Registrar of Co-operative Societies, Madras, 1950.

4. Report on the Working of Co-operative Societies in the State of Madras for the Co-operative year ending 30th June 1953, Superintendent, Government Press, Madras, 1954.

5. Report on the Working of Co-operative Societies in the State of Madras for the Co-operative year ended 30th June 1952, Superintendent, Government Press, Madras, 1953.

6. Report on the Working of Co-operative Societies in the State of Madras for the Co-operative year ending 30th June 1953, Superintendent, Government Press, Madras, 1954.

7. Report on the Working of Co-operative Societies in the Madras Province for the Co-operative year ended 30th June 1946, Superintendent, Government Press, Madras, 1947.

8. Report on the Working of Co-operative Societies in the State of Madras for the Co-operative year ended 30th June 1952, Superintendent, Government Press, Madras, 1953.

9. Report on the Working of Co-operative Societies in the Province of Madras for the Co-operative Year ended 30th June 1949, Superintendent, Government Press, Madras, 1950.

10. Administration Report of the Department of Industries and Commerce, Government of Madras, Madras, 1940.

11. Report on the Working of the Co-operative Societies in the Madras Province for the Co-operative Year ended 30th June 1946, Superintendent, Government Press, Madras, 1947.

Scholars List from 1st April 1993 to 9.7.93

Sl. No. (1)	Name of the Scholar (2)	Purpose of Research (3)	Subject of Research (4)
1.	Selvi S.Yasodha Mani	Ph.D.,	Role of Women Legislators in Madras Assembly 1947 1967
2.	Dr.M.Sundarraj	Publication for Avana Amudham	"Women's Liberation Movement in Tamil Nadu" 1670 1962
3.	Selvi Kathryn Gay Andersan	M.A.,	"18th Century Danish Enterprise in the Bay of Bengal 1670 1854
4.	C.Kasiammal	Ph.D.	"History of Labour Movement in Tamil Nadu" 1900 1962
5.	Selvi Gowri	M.A.,	The Nattukottai Chettiar Community in Malaysia A case study in Sitiawan Mukim (Sub District)
6.	K.Senthamarai	Project work	Environmental Policy" 1670 1962
7.	Selvi S.Nagarethinam	M.Phil	"Social Narikkuras" 1800 - 1960
8.	Mrs Sheena Simpson	Publication	"Bezwada - Masulipatam Railway History"

1	2	3	4
9.	Smt Radha Narayan	Ph.D.,	Music concerts (Music) 18th to 20th century.
10.	Selvi Praseetha, M.C.	Ph.D.,	"Women's Education in Malabar" 1800 - 1960
11.	Umadevi S	Ph.D.	Madras through Ages 1600 - 1947
12.	C.Kailasa sundari	Ph.D.,	"History of South India" 1939 - 1960
13.	A.Rufus Manickadoss	Ph.D.,	"Second World War and Madras 1900 to 1960
14.	S.Cholaperumal	To publish a book	Development of Health care system in Tamil Nadu
15.	Smt M.V.Gita	Ph.D.,	Opinion in the 20th century
16.	K.Kanakaraj	Ph.D.,	Progress and Expansion of Education in Tamil Nadu during Congress rule 1947 - 1967
17.	S.Anbukkarasi	Ph.D.,	History of the Land Revenue Settlements in Ramnad District 1911 - 1947
18.	Smt P.N.Premalatha	Project	Women in Freedom Movement in Tamil Nadu 1800 - 1947

..45..

1	2	3	4
19.	Tmt V.Jayalakshmi	Ph.D.	"History of Voluntary organisation in the upliftment of the Handicapped in Madurai" 19th & 20th centuries
20.	Thiru R.K.Raghavan, I.P.S., and Additional D.G.of Police	For a paper	Historic Landmarks in Madras City
21.	Thiru R.Amaldhas	Books & Publication	Tamil Nadu Economy 1900 to till date
22.	Selvi C.Sumathi	Ph.D.,	Sangam Literature
23.	Thiru M.Chandrasekaran	M.Phil.,	20th C Development of Coimbatore in Historic Perspective"
24.	Dr.R.S.Vasudevan	To write an academic works	Social History of Film Media 1895 onwards
25.	Arvind G.Kamdar	Writing a book	Salt of Porbandar 1600 unto 1990
26.	Tmt T.N.Saroja	Article Seminar papers	"History of Tamilnadu & Christian Missionaries" 1700-1962
27.	Rajnikumar	Project work	"Revival of Natural Dyeing" 1700-1800
28.	G.A.L.Satya Rani	Ph.D.,	Commercialisation of Agriculture and Freedon Struggle in Andhra 1800-1947

1	2	3	4
29.	Thiru S.Jayasankar	Ph.D.,	"Growth of Norvigation and trade of Madras 1813 - 1920"
30.	Selvi S.Anuradha	M.Phil	"Ayurveda - Therapeutic Principles of Ayurveda A Historical pers-pective" 1800 - 1961
31.	Thiru N.Srinivasan	M.Phil	"The Rise and Role of Minor Political Parties in Tamil Nadu" 1947 - 1962
32.	Selvi S.Latha	Ph.D.,	தமிழில் அறிவியல் நூல்கள் ஓர் ஆய்வு (1892-1992)
33.	Thiru S.P.R.Venkata-subramanian	M.Phil	Communal representation with special reference to Tamil Nadu Legislature 1900 - 1963
34.	J.P.Vivekanandan	M.Phil	Working of the Labour Department of the Madras Presidency 1920 - 1947
35.	Thiru B.Gunasingh	M.Phil	The Biographical study of Shri Chevalier, J.L.P. Roche Victoria K.S.G. (1900-1962
36.	" K.T.Thomas	Ph.D.,	Janmi system in Kerala (18th & 19th centuries)
37.	சீனி. விசுவநாதன்	நூலாசிரியர் & பதிப்பாளர்	பாரதி வரலாறு

1	2	3	4
38.	Thiru S.Chellasamy	M.Phil.,	"Labour Movement in Tamil Nadu" 1939 - 1947
39.	" A.Thennarasu	Ph.D.,	"Reservation Policy in Tamil Nadu - A study in Socio Economic Development of Backward Communities and weaker sections"
40.	" S.Gunasekaran	Ph.D.,	"Thiru Ka.Appaduraiar service to Tamil 1934 - 1962
41.	" M.Jayakumar	Completion of M.L., degree	Panchayati Raj
42.	" N.Justin Samraj	Project work	Political relation between British and Zamindars of Vijayanagaram 1724 - 1765
43.	" D.Jayavelu	M.Phil	"Freedom Fighters of of Salem District 1885 to 1947
44.	Selvi V.Janaki	M.Phil	Tiruvallur - Viraraghavar Temple - A study 1800 - 1961
45.	Thiru S.Easwaran	M.Phil	Parambikulam - Aliyar Project - A study 1950 - 90
45.	Thiru M.Ranganathan	Ph.D.,	"The Growth and Decline of the Zamindari System in Tamil Nadu" 1670 - 1955

1	2	3	4
46.	Selvi Meena Menon K.N.	M.Phil	Congress Rule in Madras Presidency in 1937-39 1800 - 1962
47.	Thiru D.Loganathan	Ph.D.,	Administration of the P.W.D. in the Madras Presidency
48.	Dr.Eugene Frederick Irschick	To write a book	Society and the creation A.Knowledge (1654 - 1954)
49.	Thiru C.Thangavelu	Publication of a book	Siddha and Ayurvedic Medicine with special reference to Aids deseases 1852-1950
50.	Selvi Parvathy Menon	M.Phil	Expansion of the city of Madras - A Socio Economic Study 1947 - 1977
51.	Thiru Dr.S.Navarajan	Writing an article	Japanese Bombing of Madras State 1941 - 1944
52.	Tmt S.Gayathri	Ph.D.,	History of Jyrenib Delinquency in the City of Madras 1857 - 1986
53.	Thiru C.Thiruvenkadam	Ph.D.,	"Social History of Tamil Nadu" 1800 - 1962
54.	" A.Palanisamy	For article	"Education in Tamil Nadu" 1900 - 1952,
55.	Tmt D.Hassina Begam	Ph.D.,	"Education of Muslim" 1857 - 1961

1	2	3	4
56.	Thiru G.Panneerselvam	To write an Article	Law and other Branches (1900 - 1962)
57.	Michael Bruce Mcfarland	Ph.D.,	Forest History in Madras Presidency (1760 - 1950)
58.	Thiru A.Parameswaran	Ph.D.,	Land Administration in Tamil Nadu under East India Company 1790 - 1855
59.	" P.Jothipackiam	Ph.D.,	"Excise Administration in the Madras Presidency " 1800 - 1947 AD.
60.	Dr.N.Rajendran	Post Doctoral	National Movement in Tamil Nadu 1800 - 1950 AD
61.	Selvi B.Parvatham		Industrial Revolution Cotton Textile Industry (upto 1947 AD)
62.	" V.Kalyani	Ph.D.,	Migration of Maharashtrians in Tamil Nadu (From 17th century)
63.	A.Maria Soosai	Project work	Migration of people from Ponparrappi to Varadarajanpet, Thennur, Kuttur, Pattanankurichi Udayarpalayam Tk., Trichy District (1650 - 1850)

1	2	3	4
64.	Thiru A.Ramanathan	Ennore project work	"Environmental (Ennore)
65.	" P.P.Balan	Ph.D.,	"The Civil Disobedience Movement in North Malabar" 1930 - 1934
66.	" S.Narayanan	Ph.D.,	"Emigration of Indians from the Madras Presidency to South and South East Asia"
67.	" N.Rajiah	Ph.D.,	"Poligars" 1600 - 1900
68.	" S.Viswanathan	Ph.D.,	"History of the Kallars of Pudukkottai" 1800 - 1954
69.	Smt Leela Simon	Ph.D.,	"Madras Port Trust Labour Movement"
70.	Thiru T.S.Sivakolundu	Publication	Biography of Thiru C.Subramanian" 1952 - 1962
71.	C.Periasami	Ph.D.,	The East Coast of Tamizhagam Social & Cultural Development through its Ports (1800-1850 AD)
72.	Mrs.Lalitha Lakshmi L	M.Phil	Position of Sengunda Mudaliar Women in Erode 1860 - 1960
73.	Thiru S.S.Raja	Ph.D.,	"Indian Church History" 1709 - 1962

1	2	3	4
74.	Dr.C.S.Krishna	To write a bock	Peasant and workers in Tamil Nadu (1885 - 1947)
75.	Thiru D.Kothandaraman	Ph.D.,	Political, Social and Economic condition of Madras 1885-1959
76.	Ms.Anna Chandy	Ph.D.,	"Middle class Syrian Christian Women of Kerala"
77.	Selvi G.Manjula	Ph.D.,	Sangam Litterature 1800 - 1900
78.	C.Surya lakshmi	Ph.D.,	"Bobbili Zamindari"
79.	Prof.J.Mahatman Rao	Ph.D.,	Famine in Madurai District 19th century
80.	Thiru C.Joseph Barnabas	Ph.D.,	Emigration since 1800
81.	" V.P.Chandran	Advanced study	Land and Society of Wynad (1799 - 1947)
82.	Smt B.Mutharasi	Ph.D.,	Studies on the position of Juvenile Delinquents in Tamil Nadu (1900 - 1962)
83.	Dr(Mrs) M.Jamuna	Project work	A comprehensive History of Karnataka - Modern period
84.	Thiru N.Padmanabhan	Ph.D.,	Role of Muslims in the National Movement of Malabar (1921-1947)

1	2	3	4
85.	Selvi B.Mayadevi	Ph.D.,	Women and Politics in Tamil Nadu (1947 - 1962)
86	Tmt A.S.Vijayalakshmy	M.Phil	"An Analytical study of Malabar Kudiyan Sangham" 1800 - 1962
87.	Dr.Patrick Peebles	Indo American Fellowship Programme research Project	Plantation Labour 1900 - 1939 (Migration from South India)
88.	Thiru N.Rajiah	Ph.D.,	Polligars 1600 - 1900
89.	Thiru P.V.Radha-krishnan	Project work	Foreign coins found in Southern India Roman to Venetian
90.	Dr.Valentina Daniel	To complete book	An elavism among Indian Tamil Labour in Ceylon (1885 - 1950)
91.	Thiru M.V.Shobhana Warrier	Ph.D.,	Class and Gender I Women in Tamilnadu Cotton Mills (1914 - 1951)
92.	Dr.N.Swaminathan	To prepare a report for I.C.S.S.R. New Delhi	Integration and stability Patterns of political Development in India (1950 - 1985)
93.	Thiru Nicholas B.Dirks		"Colonialism and Anthropology in South India" 1840 - 1961

1	2	3	4
94.	Thiru N.Rajendran	M.Phil	Communist Movement in East Tanjore 1950 - 1962
95.	Selvi Sudha Subramanian	Student M.A., disser-atation	Madras City - Transformations in Indian and colonial urban space (1600 - 1900)
96.	Smt Kanakalatha Mukund	Fellowship project	Economic History Merchants in the Coromandal
97.	Thiru Prashant K. Kidambi	M.Phil	Trade in coastal Andhra (1800-1900)
98.	S.Pitchai Mohamed	Research Degree	History of Dindigul Region - A study 1740-1947
99.	David Ludden		"Agrarian History Tamil Nadu" 1750 1900
100.	Selvi N.Krishna Prabha	M.Phil	History of Women Police in Tamil Nadu"
101.	Thiru N.Shyam Bhat	I.C.H.R. Project	"Judiciary and Police in Early Colonial South Kanara" 1799-1862
102.	.M.Prabhakaran	M.Phil	Impact of British Administration in Malabar - 19th century.

1	2	3	4
103.	Thiru C.S.Subramaniyan	Project work	M.P.T.Acharya A study of his life and times as part of the early revolutionary movement in South India 1880 - 1954
104.	" V Venkatakrishnan	Ph.D.,	Panchayat Raj System in Tamil Nadu 1882-1962
105.	" V.Thanumalayan	Ph.D ,	A history of the Zamorins of Calicut 1500-1800
106.	" T.V.Venkateswaran	CSIRI Nistads Project	History of Science & Technology 1870-1950
107.	" A.Agnes	M.Phil	History of Montfort Brothers (with special referance to Tamil Nadu) 1900 - 1962
108.	"A.Xavier Raj	Project work ---	Plantation labour and fishing communities and Trading rules 1600 to 1962
109.	R.Bhuvaneswari	Ph.D.	"The Early English Press of Madras Presidency" 1785 - 1885

TAMIL NADU ARCHIVES LIBRARY.

LIST OF BOOKS RECEIVED DURING 1.4.93 TO 30.6.93

Sl No	AUTHOR	TITLE
1.	Pallavan Transport Corporation.	20th Annual Report 1991-92
2.	Department of Statistics Tamil Nadu.	Report on gross capital formation of Public Sector in Tamil Nadu 1980-81 to 1989-90.
3.	Legislative Assembly, Secretariat, Tamil Nadu.	Committee on Delegated Legislation 1992-93.
4.	Department of Statistics, Tamil Nadu.	Administration Report for the year 1984-85, 1985-86.
5.	Government of Tamil Nadu	Tamil Nadu State Administrative Report 1986-87.
6.	Industries, Labour and Co-operative Department, Tamil Nadu.	Minimum wages Act 1948. Annual Report 1988.
7.	Revenue Administration Department, Tamil Nadu.	Administration Report for fasli 1396 1990.
8.	Department of Statistics, Tamil Nadu.	Quarterly Statistical Abstract for Tamil Nadu Volume 33 No:3,4, 1988.
9.	Department of Statistics, Tamil Nadu.	Abstracts of Statistics for Tamil Nadu 1989.
10.	Department of Statistics, Tamil Nadu.	Quarterly Statistical Abstract of Tamil Nadu September 1989, December 1989, March 1990, June 1990, December 1990, June 1991, December 1991.

(CONTINUED..2..)

Sl No	AUTHOR	TITLE
11.	Department of Statistics, Tamil Nadu.	Annual Statistical Abstract 1985-86 for Tamil Nadu.
12.	Co-operative Department, Tamil Nadu.	30.6.84,30.6.85 உடன் முடிவடைந்த கூட்டுறவு ஆண்டில் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் செயல்பாட்டைப்பற்றிய நிர்வாக அறிக்கை.
13.	Home Department, Tamil Nadu.	Administration report of the Criminal Courts Statistics 1985-86, 1986-87.
14.	-Do-	Administration Report of the Civil Court Statistics 1984,1985,1986.
15.	Department of Statistics	Season and Crop report of Tamil Nadu 1986-87.
16.	Co-operation Department, Tamil Nadu.	Administration Report 1984-85.
17.	Home Department, Tamil Nadu.	Annual Administration Report 1988.
18.	Labour and Employment Department, Tamil Nadu.	ual report on the working f Minimum Wages Act 1948. Tamil Nadu for the year 1986.
19.	Fisheries Department, Tamil Nadu.	Administration Report 1984-85, 1986-87.
20.	தமிழ்நாடு சட்டப்பேரவைச் செயலகம்.	1992-93ம் ஆண்டிற்கான அரசு உறுதி மொழிக்குழு. 7வது அறிக்கை, 8வது அறிக்கை, 9வது அறிக்கை.

:3:

Sl No	AUTHOR	TITLE
21.	S.Umadevi	Development ofPublic Health Centre in Coimbatore District 1947-77 (Thesis)
22.	அரிமேலழகன்	தேகாலய ஞானதிறவுகோல்சோதிடம்.
23.	A.Nageswari	A Study on the changes in the Status of Women Agricultural Labourers in Trichirappalli (Thesis)
24.	ந. இராசையா	மாமன்னன் பூலித் தேவன்.
25.	V.Jeyaraj	Let us preserve our Art and Culture.
26.	தமிழ்ப்பல்கலைகழகம்.	கொங்குநாட்டுச் சமுதாய ஆவணங்கள்.
27.	Evaluation and Applied Research Department, Tamil Nadu.	Tamil Nadu: An Economic Appraisal. 1991.
28.	Tamil Nadu Electricity Board.	Statistics at a glance 1991-92.
29.	T.V.Krishnaveni	Irrigation and Agricultural Development in Kanyakumari District 1956-1980 A.D. (Thesis)
30.	ந. இளங்கோ	நொண்டி நாடகம்.

(CONTINUED...4....)

1	2	3
31.	Government of Karnataka.	Archives Week Celebrations. 11.2.93 to 16.2.93.
32.	Tamil Nadu State Apex Co-operative Bank, Madras.	86th Annual Report 1991-92.
33.	B.Parvatham	Judicial Administration of the British in Madras Presidency 1857-1900.
34.	Commercial Tax Department, Tamil Nadu.	Administration Report for the year 1982-83, 1983-84, 1984-85, 1985-86, 1987-88, 1990-91.
35.	-Do-	Commercial Taxes Department at a glance 1980, 1982, 1983, 1985, 1986, 1988, 1990, 1991.
36.	Government of Tamil Nadu.	History of Services of Gazetted Officers in the Civil Departments serving in Tamil Nadu State. Volume-V Corrected upto 31.3.1985.
37.	-Do-	Tamil Nadu Account Code Vol.I.
38.	N.Christal Jeya	History of Agricultural Development in Tamil Nadu. 1967-1975.(Thesis)
39.	A.Thennarasu	Attur through the Ages(Thesis)
40.	P.Thenmozhi	Irrigation and Agricultural Development in Tirunelveli District 1950-1980.(Thesis)

(CONTINUED.....5.....)

:5:

1	2	3
41.	A.Ashok Kumar	Prohibition of Drinking in Salem District 1937-43(Thesis)
42.	Indian Historical Records Commission, Lucknow.	Proceedings of the 50th Session Feb.1987.
43.	National Archives of India.	Catalogue of Revenue Maps of the Survey of India. 1853-1875 Volume-2 Part-II and III 1992.
44.	Chandravathanam	Bharathidasan:A Study(Thesis)
45.	N.Vidhya	A Study on the Role and work of the early congress in Tamil Nadu 1885-1916(Thesis)
46.	S.Narayanan	The Role of Government Pent and Hospital, Vellore. (Thesis)
47.	R.Padmanabhan	History of Hindu Higher Secondary School,Triplicane, Madras-(Thesis)
48.	N.Thuraisamy	Pudukkottai under the British.(Thesis).
49.	M.Sundararaj	Studies in the History of Prostitution in Tamil Nadu with special reference to the city of Madras. (Thesis)

KNB/27993.

-

கிழக்கிந்திய கம்பெனி ஆவணங்களில் பேசப்படும் கோட்டைகளும் குறட்பாக்களும்

எம்.எல்.பாண்டியன், ஆராய்ச்சி உதவியாளர்,

...

திருமறை தந்த வள்ளுவன் தன் குறளில் 'அரண்' என்ற அதிகாரம் வைத்து அதுபற்றி பத்துப்பாக்களிலே நிரல்பட எழுதியிருப்பதிலிருந்தே 'அரண்' என்பதன் முக்கியத்துவத்தை நாம் உணர்வோம். ஒரு குறளிலே 'உயர்வகலம் திண்மை அருமை இந்நான்கின் அமைவரண்' என்றுரைக்கும் நூல் என்று கூறி அரண் பற்றிய நுட்ப அறிவுடைய நூலோர் பலர் அக்காலத்தே இருந்துள்ளமையும், அரண் அமைத்தல் ஒரு கலைவல்ல தொழில் என்பதையும் இவை உணர்த்தும்' (குறள் 743) அக்காலத்தே தங்கள் கோட்டை கொத்தளங்களை பகைவர்களின் முற்றுகையிலிருந்து காக்க அரசர்கள் நொச்சிப்பூவைச் சூடிக் கொள்கின்ற வழக்கம் இருந்துள்ளதை

"எப்புழை ஞாயில் ஏந்து நிலை அரணம்
காப்போர் சூடிய பூப்புகழ்ந்தன்று"

எனப் புறப்பொருள் வெண் பாமாலையில் ஐயரிதனார் கோட்டைக் காவலின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுகிறார். தொல்காப்பியத்திலும்,

"முழு முதல் அரணம் முற்றலும் [illegible]ம் அனைநெறி
மரபிற் றாகுமென்ப" என்றனர்.

பழமையிலிருந்து புதுமைக்கு பிரவேசித்த உலகம் பழமையான கோட்டை கொத்தளங்களை மறக்கவில்லை. மனிதனுடைய பாதுகாப்பான வாழ்வுக்கு ஒரு உத்திரவாதமாக பற்பல கோட்டைகளும் விளங்கி வந்தன.

மூவேந்தர்களான சேல, சோழ, பாண்டியர்கள், பல்லவர்கள் மற்றும் பிற்காலத்தில் தமிழகத்தினை ஆண்ட நாயக்கர்கள் ஆகியோர் காலத்தில் நூற்றுக் கணக்கான கோட்டைகள் எழுப்பப்பட்டன. ஆயினும் சில கோட்டைகளே நம் நினைவில் உள்ளன.

மதில்களால் சூழப்பட்ட அரண்கள் கோட்டைகளாக மாறுகின்றன. மதில்களால் சூழப்பட்டதால் இவை செயற்கை அரணாக இருக்கின்றன.

கிழக்கிந்திய கம்பெனியார் ஆட்சியில் கோட்டைகள் பல இடித்து நொறுக்கப்பட்டன. ஆயினும் கோட்டைகளின் வரலாற்றில் அவை பெற்ற பல சிறப்புகளை நாம் பின்வரும் பத்திகளில் காணலாம்.

கோல்கொண்டா கோட்டை[1]

கி.பி.1600ல் ஆங்கிலேயர் கிழக்கிந்திய வாணிபக் கழகம் ஒன்றை அமைத்தனர். மற்ற ஐரோப்பிய நாட்டினரைப் போல இவர்களும், இந்தியாவின் செல்வச் செழிப்பில் பங்கிடத் தொடங்கினர். அவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட வாணிபப் போட்டியில் இந்தியர் மீதான ஆக்கிரமிப்பை மெல்ல மெல்ல பரவ விட்டனர். வாணிப நோக்கம்; நாடு கைப்பற்றும் நோக்கமாக மாறியது. இந்திய நாடு துண்டு துண்டாகக் கிடந்தது. வலுவற்ற பேரரசு இன்றி சிற்றரசுகள் தங்களுக்குள் போட்டி பொறாமையில் சிதறிக் கிடந்தனர். இதுவே வெள்ளையருக்குச் சாதகமாகிவிட்டது. விஜய நகர வீழ்ச்சியும், தென்னகத்தின் சீர்குலைவுக்கு காரணமாகியது. தெற்கே நாயக்கர்கள் - மறவர்கள், பேரரசாட்சி சிற்றரசாட்சி[2] என்று அரசியலும், நிர்வாகமும் மாறின.

முகலாயர் படையெடுப்பு கட்டியங் கூறிது. மீண்டும் தென்னகத்தில் முகலாயர் ஆட்சி.[3] கோல்கொண்டாவை ஔரங்கசீப் கைப்பற்றினான். கோல் கொண்டாவின் வரலாறு திரும்பத் தொடங்கியது.[4]

கி.பி.1656-ல் முகலாயப் படைகள் கோல் கொண்டாவைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்த அப்துல்லாவை நீக்கிவிட்டு, மீர் ஜம்லாவின் மகனை விடுதலைச் செய்தனர்.

கி.பி.1667-ல் மராட்டிய மன்னன் சிவாஜி கோல் கொண்டா சுல்தான் மீது படையெடுத்து கோட்டை அரணைக் கைப்பற்றினான்.

---

1. தென்னிந்தியக் கோட்டைகள் - By V.Ramamoorthi(1966)
2. History of Nayaks of Madura - P-125.
3. Tinnaveli District Gazetteer By H.A.Pate P.63
4. Vestiges of Old Madras Volume-I Page No:170.

கி.பி.1687-ல் ஔரங்கசீப், பீஜப்பூர், கோல்கொண்டா ஆகிய இரு கோட்டைகளையும் அழித்து தெக்காணத்தை தன் பொறுப்பில் கொண்டு வர முற்பட்டான். அவ்வண்ணம் அவை முகலாயர் வசம் மாறின. அக்கோட்டைகளின் அழகு முகலாயர்களால் சீரழியத் தொடங்கின.[1]

கி.பி.1707-ல் அவுரங்கசீப் இறந்த பின்னர் நாடு தனித்தனியே பிரியத் தொடங்[illegible]. ஆனால், தெக்காணம் பல மாறுதல்களையும் ஆட்சி [illegible]ங்களையும் கண்டது. கி.பி.1724-ல் நிஜாம் உல் முல்க் ஹைதராபாத்தை தலைநகராகக் கொண்டு ஆளத் தொடங்கினான்.[2]

மலையைச் சுற்றி அமைந்த இக்கோட்டை கொத்தளங்கள் அரண்மனைகள், மசூதிகள் 11 முதல் 16ஆம் நூற்றாண்டு வரை படிப்படியாக வெவ்வேறு கால கட்டங்களில் உருவாக்கப்பட்டவை. இக்கோட்டையைத் தாங்கும் மலையின் பல்வேறு இடங்களில் ஸ்ரீராமபிரானின் ஆழ்ந்த பக்தரான ராமதாஸ் தானா, ஷாவினால் சிறை வைக்கப்பட்ட இடமும் பெயர் பெற்றது எனலாம்.

"கொளற் கரிதாய்க் கொண்ட கூழ்த்தாகி அகத்தார்
நிலைக்கெளிதாம் நீரது அரண்." (குறள்-745)

பகைவரால் கைப்பற்றப்படுவதற்கு முடியாததாய்த் தன்னிடம் உணவுப் பொருள் கொண்டதாய் உள்ளிருப்போர் நிலைத்திருப்பதற்கு எளிதாகிய தன்மையுடையது அரண் என்று வள்ளுவர் கூறியது போல, இது அரசர்களுக்கு தேவைப்படும் பொருட்களை சேகரித்து வைக்கக்கூடிய பண்டக சாலையாக, அந்த அர[illegible]ள் 'அம்பர்க்கானா' என்ற இடம் ஒன்று உண்டு.

1. History of the Nay[illegible] of Madura Page.197
2. Manual of the Administration of the Madras Presidency Page No.150.

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் – என்றாலே நம் நினைவுக்கு வரும் இரு நாயகர்கள் ஹைதரும் அவரது மகன் திப்புவும் தாம். காவிரி இரண்டாகப் பிரிய அதனைத் தீவாக்கி – தன்னை அமைத்துக் கொண்டது இக்கோட்டை. இக்கோட்டை மூன்று அடுக்கு கொண்டதாகும். அது விஜய நகரத்து மன்னனான சாளுவ நரசிம்மனால் எழுப்பப்பட்டதாக கூறுவர். அங்கே கோட்டைக் கற்களில் திருமாலின் உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டு காண்கின்றன. ஹைதர் அலியின் கைவண்ணத்தாலெழுந்த மசூதிகளும் இதனுள் உண்டு. ஒரு சாசனக் கல் கூட உண்டு. அதில் திப்புசுல்தான் காலத்தில் அக் கோட்டை கட்டப்பட்ட விவரத்தை காண இயலும். அவனிடம் தோற்ற வெள்ளை அதிகாரியான வில்லியம் பெய்லிடஞ்ஜன் என்பவன் பெயரில் சிறைக்கூடம் அங்கே காணலாம்.[1] அக்கோட்டை [illegible] பலவாயில்கள் இருந்தன. அவை வாட்டர் கேட், மைசூர் கேட், டில்லி கேட், யானை கேட் என்றழைக்கப்பட்டன. இவை திப்பு காலம் முதலே இருக்கின்றன. இந்த வாட்டர் கேட்டின் 100 அடித் தொலைவில்தான் திப்பு சுற்றுமுற்றும் வளைத்துக் கொள்ளப்பட்டு, தாக்குண்டு இறந்தான்.[2] (1799-மே-4)

"முனைமுகத்து மாற்றவர் சாய வினைமுகத்து
வீறெய்தி மாண்டது அரண்" (குறள் 749)

போர்முனையில் பகைவர் அழியும்படியாக (உள்ளிருந்தவர் செய்ய) போர்ச் செயல் வகையால் பெருமை பெற்றுச் சிறப்புடையதாய் விளங்குவது அரண் ஆகும். 200 ஆண்டுகள் செம்மறியாடாக வாழ்வதைக் காட்டிலும் இரண்டு நாட்கள் சிங்கமாக வாழ்ந்தால் போதும் என்று மொழிந்த திப்பு சுல்தானின் வீரம் செறிந்த வாழ்க்கையின் முடிவு (3.5.1799 - 1.30 பிற்பகல் ஏற்பட்டது. 1799-ல் நான்காம் மைசூர் போரின் போது இக் கோட்டை தவிடு பொடியாக்கப்பட்டது.

---

1. Vestiges of Old Madras Page No:203 Volume-II.
2. வி.இராமமூர்த்தி தெ[illegible]யக் கோட்டைகள் 1966

மைசூர் கோட்டை:-

இக் கோட்டை இந்தியாவின் தலைச்சிறந்த கட்டிடங்களுள் ஒன்றாகும். இந்தோ-சிராசினிக் வேலைப்பாட்டில் அமைக்கப்-பட்ட அழகிய வண்ண மாளிகையையொட்டி, கற்களால் அமைத்த சிறு கோட்டையும் உண்டு. ஹைதர், திப்புக்கு முன்பாக ராஜ உடையார் காலத்திலேயே 1657-ல் மைசூரில் ஒரு கோட்டை எழுப்பப்பட்டது. ஆனால், அது மராத்தியர் படையெடுப்பால் அழிவுற்றது. பிறகு 1799-ல் மும்முடி கிருஷ்ண தேவராயர் காலத்தில்தான் இப்போது காணும் கோட்டை எழுந்தது.[1]

குடகு கோட்டை:-

குடகு காவிரி உற்பத்தியாகும் இடமாகும். இயற்கை வளம் சூழ்ந்த பிரதேசம் - "தென்னிந்தியாவின் ஸ்காட்லாந்து" என்று வர்ணிக்கப்படுமிந்த மலை மீதுள்ள [illegible]ம் அழகிய கோட்டை 1681-ல் எழுப்பப்பட்டது. இது முதலில் திப்புவின் அதிகாரத்துக்குள் அடங்கியிருந்தது. பின்னர் ஆங்கிலேயர் பறித்துக் கொண்டனர். வீர ராஜாவை குடகுக்கு கொற்றவனாக்கினார்கள். லிங்காயத்து மன்னர்கள் அரண்மனை இக்கோட்டைக்குள் உள்ளன.

பீஜப்பூர்:-

மேலைச் சாளுக்கியரின் சாசனங்கள் கூறும் பிஜப்பூர் மிகவும் தொன்மையான ஊர். அலி ஷாஹி இனத்தவரின் தலைநகர். நகரத்தின் வாயிலில் கோட்டை ஸ்தூபிகள், மசூதிகள், சமாதிகள் உள்ளன. இக்கோட்டைக்குள்ளே தான் பிஜப்பூர் நகரும் உள்ளது. இந்நகரின் பரப்பு சுமார் 1000 ஏக்கர்கள் ஆகும். 9 கிலோ மீட்டர் நீளம் கொண்ட கோட்டைச் சுவரின் உயரம் 30 அடியிலிருந்து 50 அடி ஆகும். சுமார் 40 அடியும் அகழி உண்டு. கொத்தளங்கள் 100க்கு மேல் உள்ளன. இன்றுள்ள கோட்டை 1565-ல் கட்டப்பட்டது.[1] இக்கோட்டைக்கு ஐந்து நுழைவாயில்களுண்டு.

1. பி. இராமமூர்த்தி- தென்னிந்திய கோட்டைகள், 1966.

பாதாமி கோட்டை (வாதாபி) :-

மைசூரின் வடக்கே பீஜப்பூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பார் புகழும் பாதாமி அல்லது வாதாபி நகரம் உளது. தமிழ் நாட்டுடன் முன்பே, பல்லவ முதலாம் மகேந்திரன் மூலமாக தொடர்பு பெற்ற நகரமாகும். இது இங்கே இரண்டு கோட்டைகள் உண்டு. இவை மலைமீதுள்ளன. தெற்கே அமைந்துள்ள கோட்டைக்கு 'ரண மண்டலக் கோட்டை' என்று பெயர். இவை கி.பி.16ம் நூற்றாண்டில் விஜய நகர வேந்தர்கள் பராமரிப்பில் இருந்தது. இது 1746ல் சாவனூர் நவாப்பினால் மராட்டிய பேஷ்வாக்களுக்கு பாதாமி ஒரு மான்யமாக வழங்கப்பட்டது. கி.பி.1778-ல் ஹைதரலி இதைக் கைப்பற்றினார். 1786-ல் பேஷ்வா-நிஜாம் படைகளிடம் வந்தது. கி.பி.1818-ல் ஆங்கிலத் தளபதி ஜெனரல் மன்றோ மராட்டியர்களை அடக்கி பாதாமியைக் கைப்பற்றினார்.[1]

கொச்சிக்கோட்டை:

இது ஒரு மரத்தாலான கோட்டை. கொச்சியை கடைசியாக ஆண்டவன் சேரமான்-பெருமாளுடைய சகோதரியின் மகனான வீர சேகரவர் என்பவர். அதன்பிறகே கி.பி.1502 இல் வாஸ்கோடகாமா கொச்சியில் வந்து இறங்கினார். கி.பி.1503-ல் போர்த்துக் கீசியர்கள் பொது பாதுகாப்புக்காக கொச்சி அரசரின் உரிமை பெற்று, மரத்தாலான கோட்டையைக் கட்டினார்கள்.[2]
உள் நாட்டுக் குழப்பம் காரணமாக 1663-ல் டச்சுக்காரர்கள் கொச்சிக் கோட்டையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். மட்டஞ்சேரி இக்கோட்டையின் ஒரு பகுதியாகும். இதற்கு மூன்று வாயில்களுண்டு. டச்சுக்காரர்கள் போர்த்துக் கீசியரின் கோட்டைகளை அழித்துவிட்டு வேறு புதிய கோட்டைகள் நிர்மாணித்து வாயில்களுக்கு தங்கள் நாட்டு மரபுப் பெயர்களைச் சூட்டினர்.

---

1. கி.ராமமூர்த்தி, 1966 தென்னிந்தியக்கோட்டைகள்.
2. " "

கி.பி.1795இல் கொச்சி ஆங்கிலேயர்கள் வசம் பிடிபட்டது.[1]

பாலக்காடு கோட்டை:

பாலக்காடு கோட்டை ஹைதர் அலியால் உருவாக்கப்பட்டது. ஹைதர் மைசூர் உடையாருக்கு தளகர்த்தனாக இருந்தபோது அவர்கள் வசித்து மைசூருக்கு 'சர்வாதிகாரி'யாக மாறினான். மராட்டியர்களை எதிர்த்துப் பணியவைக்கும் அவனது வீரத்தின் முன் ராஜ உடையாரை கைப்பொம்மை ஆக்கி, தாமே மைசூர் சுல்தான் எனப் பிரகடனம் செய்தான். ஆனால் ஹைதர் அமைதியாக ஆள முடியவில்லை. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் தலையீட்டினால் ஹைதர் அடிக்கடி போரிட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.[2] இதற்காகவே அவன் ஸ்ரீரங்கப்பட்டிணத்திலும், பங்களூரிலும் பிரம்மாண்டமான கோட்டைகள், அகழிகள் அமைத்தான். தன்னாட்சி நிலைபெற இது போல பல கோட்டைகள் எழுப்பினான். அவற்றுள் கேரளத்தில் கட்டப்பட்டக் கோட்டையே "பாலக்காடு" கோட்டையாகும். இக்கோட்டை சதுர வடிவில் இயற்கையெழில் சூழ்ந்த இடத்தில் சிறிய [illegible] மீது கட்டப்பட்டது. சுற்றிலும் அகழி வெட்டப்பட்டது. இக்கோட்டையை 1784ஆம் ஆண்டு (ஹைதரின் மரணத்திற்குப்பின்) ஆங்கிலேயர் தாக்கினர். பதினாறு நாட்கள் முற்றுகையில் ஆங்கிலேயர் வசமானது. 1785-ல் இக்கோட்டை ஆங்கிலேயப் பாணியில் சீரமைக்கப்பட்டது.[3] தற்போது இது பாதுகாப்பு சின்னமாக பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

செஞ்சிக்கோட்டை:

தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் சுமார் 5 மைல் சுற்றளவுக்கு விரிந்து கிடக்கும் கோட்டையிது. சந்திரகிரி

---

1. Malabar District Gazetteer P.432 - 1951.
2. Malabar District Gazetteer P.62 - 1951
3. வி.இராமமூர்த்தி, (1966) தென்னிந்தியக்கோட்டைகள்

ராஜகிரி மற்றும் கிருஷ்ணகிரி ஆகிய மூன்று மலைகளுக்கும் நடுவே அமைந்துள்ளது. பிற்காலச் சோழர்களின் கீழூர் கல்வெட்டில், இப்பகுதியை சிங்கபுர நாடு[1] எனக் குறித்துள்ளார்கள். சோழர்கள் காலத்தில் செஞ்சியில் கோட்டைக் கொத்தளங்கள் கி.பி.1209ல் முதன்முதலாக எழுப்பப்பட்டன. இது விஜயநகர வேந்தர்களிடமும், பீஜப்பூர் சுல்தான்களிடமும் வீர சிவாஜியிடமும் இருந்தது. ஔரங்கசீப்பின் தளபதி சுல்பிகர்கான் முற்றுகையில் ஏழு ஆண்டுகளிருந்தது. இதனை அவன் சாரூப்சிங்கிடம் ஒப்படைத்தான், கி.பி.1700–1713 வரை சாரூப் சிங் இங்கிருந்து ஆண்டான். இவனுடைய மகனே ராஜா தேசிங்கு. தந்தைக்குப் பின் 1714–ல் அரியணை ஏறினான். டெல்லி சுல்தானின் அனுமதியின்றி தேசிங்கு பட்டம் சூட்டியதை அறிந்த சுல்தான், தேசிங்கு மீது நடவடிக்கை எடுத்தான். இது ஆற்காடு நவாபு மூலமாக தேசிங்குக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. தேசிங்கு அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் போகவே, நவாப் சாதுல்லா கான் செஞ்சி மீது படையெடுத்தான். மகமத்கான் துணையுடன் தேசிங்கு போரிட்டான். ஆனால் போரினால் எந்தப் பயனுமின்றி 1714–ல் தற்கொலை செய்து கொண்டான். பின்னர் இக்–கோட்டை ஆற்காடு நவாப் வசமானது. கி.பி.1750–ல் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் சந்தா சாகிப்புடன் சேர்ந்து செஞ்சி மீது படை எடுத்து இதனைப் பிடித்துக் கொண்டனர். இது 1752–ல் ஆங்கிலேயர்களால் தாக்கப்பட்டது. ஜெனரல் அயர்கூட்டின் படைகளால் 1761ல் செஞ்சி பிடிப்பட்டது.[2] ஹைதர் இருமுறை செஞ்சி மீது படையெடுத்தான் (1780) ஆனால் வெற்றியடையவில்லை சுமார் 500 ஆண்டுகாலம் கர்னாடகச் சமவெளியின் கோட்டை வாயில் என்று புகழ் பெற்றிருந்த செஞ்சிக் கோட்டை இன்று வெறும் நினைவுச் சின்னமாகவேவுள்ளது.[3]

---

1. T.V.S.Pandaratha, History of later choles Part.I (1967)
2. ர.பத்மனாபன் (1957) வெற்றிவீரன் தேசிங்குராஜன்
3. வி.இராமமூர்த்தி (1966) தென்னிந்தியக் கோட்டைகள்.

வேலூர் கோட்டை

இக்கோட்டையும் அங்கேயுள்ள ஜலகண்டேசுவரர் ஆலயமும் கி.பி.1273ல் பொம்மிரெட்டியால் கட்டப்பட்டவையாகும்.[1] முற்றிலும் கருங்கல்லாலான கோட்டையிது. இதிலுள்ள கல்யாண மண்டபம் தென்னகத்து சிற்பக் களஞ்சியம் என்றே கூறலாம். மராட்டிய வீர சிவாஜி இதன் மீது படை எடுத்தான். இது பிற்காலத்தில் நவாப்புகளின் ஆட்சி பீடமாக மாறியது (1724).[2]

1799ல் திப்புவின் மரணத்திற்குப் பிறகு அவன் குடும்பத்தினரை இங்கே காவலில் வைத்தது கம்பெனியாட்சி. 1806ல் வேலூர் படுகொலைகள் இக்கோட்டைக்குள் நடந்தன.[3]

தஞ்சைக்கோட்டை

தஞ்சை பெருங்கோவிலைச் சுற்றியுள்ள பெரிய மதில்களோடு எழுந்த பிரம்மாண்டமான கோட்டையைத்தான் சிவகங்கைக் கோட்டையென்பர். இதனை இராசராச சோழன் கட்டினான். இக்கோட்டையை நாயக்க அரசர்களும் மராட்டிய மன்னர்களும் பழுது பார்த்தும், மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தியும் காலத்திற்கேற்றவாறு பாதுகாத்து வந்தனர்.

இக்கோட்டையை, பீஜப்பூர் சுல்தானின் தளபதி ராதல்லகான் சில காலம் தன் காவலில் வைத்திருந்தான். கி.பி.1725ல் நைஜாம் உல்முல்க்கின் தளபதி இவாங்கான் பெரும்படையுடன் வந்து திருச்சி, தஞ்சையைத் தாக்கினான். கி.பி.1734 லிருந்து 1739 வரை தஞ்சை குழப்பத்தில் கிடந்தது. கி.பி.1734ல் சந்தா சாகிப் திடீரென தஞ்சையைத் தாக்கி கோட்டையைக் கைப்பற்றி பதே சாகேயை கோட்டைக்கு காவலராக நியமித்தான்.[4]

---

1. வி.இராமமூர்த்தி (1966) பக்கம்.23 தென்னிந்தியக்கோட்டைகள்.
2. வேலூர் கோட்டை ஜலகண்டேஸ்வரர் கோவில் வரலாறு 1982-ப.6
3.
4. வி.இராமமூர்த்தி, தென்னிந்திய கோட்டைகள் (1966)

திருச்சிக்கோட்டை

"மணி நீரு மண்ணும் மலையும் அணிநிழற்
காடும் உடையது அரண் - (குறள் 742)

மணிபோல் தெளிந்த நீரும் வெட்டவெளியான நிலமும், மலையும், அழகிய நிழலுடைய காடுமாகிய இவை நான்கும் உடையதே அரண். என்ற வள்ளுவன் கூற்றுக்கேற்ப திருச்சிராப்பள்ளி கோட்டை, கொத்தளங்கள் கொண்டதாக விளங்கியது.

உறையூரும், தஞ்சையும் சோழ நாட்டின் தலைநகர்களாக சிறப்புற்று விளங்கியபோது திருச்சியும் ஒரு பெருமை வாய்ந்த பட்டணமாகவே வளர்ந்து வந்தது. அப்போதே கோட்டைச் சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டன.

கி.பி.16ம் நூற்றாண்டில் விசுவநாத நாயக்கர் காலத்திலும் பெரிய மதில்களை எழுப்பி கோட்டையை அமைத்தனர். நகரைச் சுற்றிலும் இரட்டை கோட்டைச் சுவர்கள் கட்டப்பட்டு தேவையான இடங்களில் கொத்தளங்கள், நுழைவாயில்கள், அகழிகள் யாவும் வெட்டப்பட்டு காவிரி வெள்ளம் அகழிக்குள் பாயவும் வழிவகை செய்யப்பட்டது.

கி.பி.1660ல் இக்கோட்டையை பீஜப்பூர் சுல்தான் தாக்கினான். ஆனால் இதனைக் கவர இயலவில்லை. இதே முயற்சி 1675ல் நடந்தது. 1743ல் ஹைதராபாத் நைஜாம் திருச்சி மீது படையெடுத்து வந்தபோது, மராட்டியர்கள் திருச்சியை இழந்தார்கள். திருச்சி 1807ல் ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றும்வரை ஆற்காடு நவாப்பிடமே இருந்தது. இக்கோட்டை, பிரஞ்சு மற்றும் ஆங்கிலேயர்களிடையே நடைபெற்ற கர்நாடகப் போரினால் பாதிக்கப்பட்டது. இதனை பிரஞ்சு படைகள் 1757 லிருந்து 1759 வரை முற்றுகையிட்டனர். திருச்சிக் கோட்டை ஒரு பிராந்திய படைத்தளமாகவே பயன்பட்டது.

ஆங்கில ஆதிக்கம் வேரூன்ற ராபர்ட் கிளைவ் திருச்சி நகரில் தான் தம் திட்டங்கள் நிறைவேறக் கண்டான். கர்நாடக புத்தகங்களில் பெற்ற வெற்றியே ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்திற்கு அஸ்திவாரம் என்றால் திருச்சியே அதன் கருவாக இருந்தது.

<u>திண்டுக்கல் கோட்டை</u>

முற்றியும் முற்றா தெறிந்தும் அறைப்படுத்தும்
பற்றற் கரியது அரண். (குறள் 747)

முற்றுகையிட்டும், முற்றுகையிடாது போர் செய்தும் வஞ்சனை செய்தும் எப்படியும் பகைவரால் கைப்பற்ற முடியாத அருமையுடையது அரண் என்று குறட்பா கூறும்.

இது இக்கோட்டை மதுரையையாண்ட நாயக்கர்களால் எழுப்பப்பட்டதால் (திருமலை நாயக்கர் காலம் 1623-1659) திருமலை நாயக்கரின் தளபதி ராமப் பையன் இக்கோட்டை மீது முற்றுகை நடத்தி மைசூர் படையைத் தோற்கடித்தான்.

1736ல் மதுரை நாயக்கர் பரம்பரையைச் சேர்ந்த மீனாட்சி, ஆட்சி புரிந்தபோது சந்தா சாகிப் இக்கோட்டை மீது தாக்குதல் நடத்தி தம் வசப்படுத்தினான். ஆனால் உத்தம பாளையத்து ராமா நாயக்கன், சந்தா சாகிப் படையை தோற்கடித்து திண்டுக்கல்லைக் கைப்பற்றினான். பின்னர், 1745ல் மைசூர் தளபதி பிர்கி வெங்கட்ராவ் திண்டுக்கல் மீது படையெடுத்து வெற்றி கண்டான். இவனை 1755ல் எல்லாப் பாளையக்காரர்களும் சேர்ந்து விரட்டினார்கள். இதனால் பெரிய கலகமே ஏற்பட்டதெனலாம். இதனை மைசூர் மன்னரின் தளபதியாக இருந்த ஹைதர் அலி பெரும்படையுடன் சென்று கலகத்தை அடக்கினான். இவனே மதுரையின் பேரிலும் கண் வைத்தான். அப்போது கான் சாயபு கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் படைத்தளபதியாக மதுரையில் இருந்தான். இவன் கி.பி.1757ல் சோழவந்தானிலும் 1760ல் வத்தலக்குண்டிலும் ஹைதரலியை முறியடித்தான்.

ஆற்றுபவர்க்கும் அரண்பொருள் அஞ்சித்தற்
போற்று பவர்க்கும் பொருள் (குறள் 741)

(படை எடுத்து) போர் செய்ய செல்பவர்க்கும் அரண் சிறந்ததாகும். படையெடுத்தவர்க்கஞ்சி தன்னைப் புகலிடமாக அடைந்தவர்க்கும் அது சிறந்ததாகும் என்றார் வள்ளுவர். இக்கோட்டை 1772ல் சிவகங்கை மறத்தியான ராணிவேலு நாச்சியாரும், அவரது படைகளும் சுமார் 4000 பேர்கள் கிழக்கிந்திய கம்பெனி படையினர் மீது தாக்குதல் தொடுக்க ஒளிந்திருந்தார்களென கூறப்படுகிறது. கி.பி.1783ல் அதாவது ஹைதர் மரணத்திற்குப் (1782) பிறகு கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு இக்கோட்டை மாறியது. ஆனால் 1784ல் ஏற்பட்ட மங்களூர் உடன்படிக்கைப்படி திண்டுக்கல் ஹைதரின் மகனான திப்புவிடம் திருப்பியளிக்கப்பட்டது. [1]

கி.பி.1788ல் திப்பு இங்கு நேரில் வந்து வரி வசூல் நடத்த முற்பட்டான். கிழக்கிந்திய படையின் தளபதி கர்னல் ஜேம்ஸ் ஸ்டுவார்டு தலைமையில் ஒரு பெரும் படை திண்டுக்கல் கோட்டையை தாக்கியது. 1792ல் இக்கோட்டை ஆங்கி-லேயருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது. இக்கோட்டை ஆங்கிலேய தலைமைத் தளபதி டிகால்விலந்ட் என்பவன் மேற்பார்வையில் புனரமைக்கப்பட்டது. [2]

ஹைதர் திப்பு இங்கே இரட்டமதில் சிலவற்றை அமைத்தனர். அதன் வசதிகளையும் பெருக்கினார். இக்கோட்டையில் பாண்டியர் காலத்தைச் சேர்ந்த பழங்கால ஆலயங்கள் காணப்பட்டன.

---

1. தென்னிந்திய கோட்டைகள், வி.இராமமூர்த்தி 1966.
2. Military Consultation dated 17th November 1798.

ஆற்காடு கோட்டை

கர்நாடகம் என்பது அக்காலத்தில் நெல்லூர் வட ஆற்காடு, தென் ஆற்காடு, திருச்சி, நெல்லை ஆகிய பிரதேசங்களை உள்ளடக்கியதாகும். இதற்கு செஞ்சியும் ஆற்காடும் தலைநகராக முன்பு விளங்கின. முதலில் நவாப்கள் செஞ்சியிலிருந்து ஆண்டனர். பின்னரே அவர்கள் ஆற்காடு நவாப் என்று அழைக்கப்பட்டனர். கி.பி.1749ல் ஆற்காடு நவாப் பதவிக்கு போட்டி ஏற்பட்டது. ஆம்பூர் போரில் நவாப் அன்வரை சந்தா சாகிப் கொலை செய்தான்.[1]

நவாப் பதவிக்காக முகமதலியும், சந்தா சாகிப்பும் கடும் போட்டியில் இறங்கினர். முகம்மதலி திருச்சிக்கு ஓடி நவாப்பாக முடி சூடிக்கொண்டான். சந்தா, பிரெஞ்சுக் காரர்களுடன் சேர்ந்து ஆற்காடு சென்று, நவாப்பாக பட்டம் சூட்டிக் கொள்கிறான். ஆங்கிலேயர் முகம்மதலிக்கு துணை நின்றனர். ஆற்காட்டை நோக்கி ராபர்ட் கிளைவ் படை எடுத்தான். 50 நாள் முற்றுகையில் கோட்டை பிடிபட்டது.[2] ஆற்காடு கோட்டை பழுது நீக்கி பராமரிக்கப்பட்டு கில் பர்டிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது.

கி.பி.1780ல் ஹைதர் அலி ஆற்காடு மீது படையெடுத்தான். இதனால் நவாப் ஆங்கிலேயர்களின் உதவியை பெற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. பின்னர் அவர்களிடமிருந்து (நவாப்பிடம்) வரி வசூல் உரிமையும் பெற்றனர் ஆங்கிலேயர்.

தென்பாண்டிக்கோட்டைகள் :

தென் தமிழ்நாட்டின் மீது வெள்ளையர்கள் 1755க்குப் பிறகு அதிக கவனம் செலுத்தினர். நவாப் முகம்மதலி வெள்ளை-

---

1. H.R.Pate, Tinnevelly District Gazetteers P.69
2. வி.இராமமூர்த்தி, (1966) தென்னிந்திய கோட்டைகள்.

யர்களை மிகவும் நம்பி ஆட்சி செய்யும் அதிகாரத்தை தம்மிடமும், படைகள் முதலிய ஒத்தாசைகட்கு ஆங்கிலேயர்களை வசப்படுத்தியும் இருந்தான். அவர்கள் மூலமாகவே 1755ல் ஹெரானை நெல்லையில் வசூலுக்கு அனுப்பினான். அவனும் நவாப்பின் மூத்த சகோதரரான மாபூஸ்கானும் நெல்லைவரை சென்றனர். முதலில் நத்தக் கோட்டையில் கைவைத்தன, அங்கே 400க்கும் மேற்பட்டவர்களை கொன்று குவித்தான் ஹெரானின் படையிலிருந்த கேப்டன் ஒருவன்.

இவனும், மாபூஸ்கானும் மேற்கொண்ட சில போலி விசுவாச உயர்வுகளால், முகமதலி தன் பாதுகாப்பும் நாட்டின் பாதுகாப்பும் கருதி வெள்ளையர் மீது அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தான். வெள்ளையர்கள் மே 1756ல் யூசுப்கானை அனுப்பினார்கள். அவன் கயத்தாரில் மாபூஸ்கானுடன் சேர்ந்து கொண்டான்.[2]

யூசுப்கான் தென்னாட்டிற்கு வரும்போது அவனுக்கு பாளையங்கோட்டையும், மதுரைக் கோட்டையுமே பெரிதாகத் தோன்றின. பாளையங்கோட்டை பழுதடைந்துள்ளதாகவும் அதன் சுவர்களை பழுதுபார்த்து வருவதாகவும் 1.1.1757 [3] தேதியிட்ட தம் கடிதத்தில் சென்னை கோட்டைக்கு எழுதியுள்ளான். ஆயினும் அவர்கள் நெல்லையில் பல பெரிய போர்கள் நடத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அவர்கள் வில்லிபுத்தூர் நெல் கட்டான் செவல், சிவகிரி, சொக்கம்பட்டி வடகரை, ஊத்துமலை, ஈரட்டை, நடுவிற்குறிச்சி, களக்காடு, பாஞ்சாலங்குறிச்சி போன்ற பல கோட்டைகளை தகர்த்தனர். யூசுப்கான் 18.1.1762ல் சென்னை கோட்டைக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அப்போது 29 கோட்டைகளை தகர்த்து விட்டதாகக் கூறியுள்ளான்.

---

1 [illegible] District Gazetteers [illegible] 73.
2. Military Country correspondence 1756 - Page. 63.
3. Country (Military) correspondence, 1757 P.2.

திருவிதாங்கூரார்களின் உதவியைப் பெற்று பூலித்தேவரைவெல்ல அரியதோர் உபாயம் செய்தான் யூசுப்கான்.[1] அதன்பொருட்டு களக்காட்டையும், அதன் பகுதிகளையும் திருவிதாங்கூராருக்கு தானம் செய்ய தாம் விரும்பும் வேளையிலும், தமக்கு துன்பம் நேரிட்ட வேளையிலும் படையுதவி செய்ய வேண்டுமென அவர்களிடம் ஒப்பந்தம் செய்தான் யூசுப். அதனை சோதிக்கும் வகையில் பூலித்தேவரது வாசுதேவநல்லூர் கோட்டைப்போர் நிகழ்த்தும் வாய்ப்பை அவன் பெற்றான்.[2] அதற்காக திருவாங்கூர், அச்செங்கோ ( )-விலிருந்து படைகளைப் பெற்றான். பூலித்தேவரின் மிகவும் பலம் வாய்ந்த இக்கோட்டை குறிவைக்கப்பட்டது. இக்கோட்டை ஒரு மண் கோட்டைதான். கள்ளர் படைகள் இக்கோட்டையை காவல் காத்தனர். யூசுப்கான் தனது 18 பவுண்டர்களை வீசினான்.[3] பாதுகாப்பு அரண்களை தகர்த்தான். ஏதோ கொஞ்சம் பீரங்கி வேலை செய்தாலும் நேரம் செல்லச் செல்ல அது வெடிக்கவில்லை. ஆனால் யூசுப்கானின் முகாமிற்குள் பூலித்தேவரின் மற்றொரு கோட்டையான நெல்கட்டான் செவலிலிருந்த வீரர்கள் புகுந்து தாக்கி சேதப்படுத்தினர். கோட்டைப் படையுடன் மிக்க தீரத்துடன் போரிட்டான். யூசுப்கான் கோட்டையிலிருந்து கிளம்பும் நெருப்புக்கும், காடுகளில் எரியும் நெருப்புக்கும் இடையில் தொடர்ந்து போரிட்டார் தேவரின் படைகள். ஆனால் மாலை நேரம் யூசுப்பின் நிலைமை மோசமானது. படைகளுக்கு ஓய்வுகொடுத்துவிட்டு, பாளையங்கோட்டை போய்ச் சேர்ந்தான். திருவாங்கூர் படைகள் மேற்கே அவர்களது பாடி வீடு நோக்கிச் சென்றன.[4]

இந்த மாற்றார் படையை பூலித்தேவர் படைகள் அழித்த காட்சி வள்ளுவன் குறளின் சாயலில் (ஒப்பில்)

---

1. ந.இராசையா - பக்கம் 132-133 மாமன்னன் பூலித்தேவன்
2. [illegible]
3. ந.இராசையா, 1992-பக்கம் 130 மாமன்னன் பூலித்தேவன்.
4. Country correspondence (Military) 1758 - Page.50-51.

"சிறு காப்பிற் பேரிடத்தாகி உறுபகை
ஊக்கம் அழிப்ப அரண் (குறள் 744)

என்ற குறளை மெய்ப்பிக்கின்றது. (பொருள் - காக்கவேண்டிய இடம் சிறியதாய், மற்ற இடம் பெரிய பரப்புள்ளதாய் தன்னை எதிர்த்து வந்த பகைவருடைய ஊக்கத்தை அழிக்கவல்லது அரண்)

இதையடுத்து, கி.பி.1783ல் மீண்டும் ஒரு முறை பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையை புல்லர்டோன் தகர்த்தான்.[1]

கி.பி.1767ல் சிவகிரி கோட்டை மீது மேஜர் பிளின்ட் என்பான் படை கொண்டு தாக்கினான்.

கி.பி.1797-ல் இராமநாத புரத்தில் புரட்சி எழுந்தபோது, பாஞ்சாலங்குறிச்சி பாளையக்காரன் அந்த புரட்சியில் பங்கு கொள்ள திட்டமிட்டான். இதையுணர்ந்த கலெக்டர் ஜாக்சன் பாஞ்சாலத்தாருக்கு தூதனுப்பி தம்மை இராமநாத புரத்தில் சந்திக்குமாறு கேட்டான். இதற்கிடையே மேஜர் பானர்மென் பாஞ்சாலங்குறிச்சி மீது படையெடுக்கிறான். கட்டபொம்மன் இந்தப்படையெடுப்பிலிருந்து தப்பி புதுக்கோட்டை சேர்கிறான். அங்கே பிடிபட்டு, கயத்தாறு கோட்டைக்கருகே தூக்கிலிடப்பட்டு மரணமடைகிறான்.[2] எனவே பாஞ்சாலங்குறிச்சி எளாயிரம் பண்ணை, நாகலாபுரம் கோலார்ப்பட்டி, காடல்குடி, முதுகுளத்தூர் கோட்டைகள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன.[3]
கட்டபொம்மன் மரணத்திற்குப் பிறகு ஒராண்டு காலம் அமைதி நிலவியது. ஆனால், 2.2.1801-ல் மேஜர் மெக்கலே அவரது பாளையங்கோட்டை பங்களா தோட்டத்தில் விருந்தும் கேளிக்கையும் நடத்திக் கொண்டிருக்கும்போது[4] அப்போது

---

1. 1931, திருநெல்வேலி சீமைச்சரித்திரம்.
2. Tinnevelli District Gazetteers By H.R.Pate I.81
3. திருநெல்வேலி சீமைச் சரித்திரம் P 234
4. " "

கம்பெனிப் படைகள் சங்கரன் கோவிலில் அரசியல் கைதிகள் அனைவரும் பாளைச் சிறையைத் தகர்த்து வெளியேறினர். சங்கரன் கோவிலில் இந்தக் கம்பெனியின் வங்கப்படைகள் கயத்தாறுக்கு அருகே கூடி அங்கிருந்து இரவு 9 மணிக்கு பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அடைந்தனர். அவர்கள் வியப்புறும் அளவில், அழிந்துவிட்ட பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டை எழுந்து நின்றிருந்ததைக் கண்டனர். அதை ஆற்றல் மிக்க காவலோர் காத்து நின்றனர். வந்த படைகள் நிலைமையைக் கண்டு அஞ்சி தங்களிடம் போதிய ஆயுதம் இல்லாத நிலையில் மீண்டும் பாளை சேர்ந்தனர்.[1] பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையை நோக்கி துப்பாக்கிகள் சீறத் தொடங்கின.

இதில் தப்பியவர்கள் சிவகங்கை நோக்கிச் சென்று மருதிருவர் புரட்சியில் பங்கு கொண்டனர். அப்போது காளையார் கோயில் பிடிபட்ட நிலை (1.10.1801) கட்டபொம்மனின் சகோதரன் பிடிபட்டு பாஞ்சாலங் குறிச்சிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு அங்கே தூக்கிலிடப்பட்டான்.

தளவாய் பிள்ளை என்பவன், பாஞ்சாலங்குறிச்சியர்களின் முன்னிலை ஆதரவாளர்களை எவரும் காணக் கிடைக்காமல் நாங்குநேரி மறவர்களிடம் அடைக்கலம் புகுந்தான். வெள்ளையர்கள் அங்கு படைகளை அனுப்பி அவர்களை அடக்கி சிலரைக் கழுதிக் கோட்டைக்கும், சிலரை சென்னை கோட்டைச் சிறைக்கும் அனுப்பினார்கள்.

"எனை மாட்சித் தாகியக் கண்ணும் வினைமாட்சி
இல்லார்கண் இல்லது அரண்" (குறள் 750)

என்ற வள்ளுவர் குறளுக்கேற்ப எத்தகைய பெருமைகளை உடையதாக இருந்தபோதிலும்

---

1. Tinnevelly District Gazetteers H.R.Pate P.83

இல்லாதவரிடத்தில் அரண் பயனில்லாததாகும். வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனுக்குப் பிறகு பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் வீழ்ச்சி வள்ளுவன் கருத்தொத்து பயனற்றுப் போயின என்பது கண்கூடு.

சென்னை செயிண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை

அன்று :-

எல்லாப் பொருளும் உடைத்தாய் இடத்துதவும்
நல்லாள் உடையது அரண். (குறள் 746)

தன்னிடம் உள்ளவர்க்கு (வேண்டிய) எல்லாப் பொருளும் உடையதாய், போர் நெருக்கடியான இடத்தில் உதவ வல்ல நல்ல வீரர்களையுடையது அரண் என்று வள்ளுவர் கூறினார். அப்படித்தான் ஒரு காலத்தில் இந்த செயிண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை விளங்கியது. அள்ள அள்ளக் குறையாத செல்வத்தையும் வைரம், வைடூரியம் பொன் வெள்ளி ஆகிய விலை மதிப்பற்ற சொத்துக்களைக் குறைவின்றி வைத்திருந்தது இக்கோட்டைதான். வீரர்களையும் வீரத்தளபதிகளையும்-கமாண்டர்களையும்கூட உருவாக்கியது இக்கோட்டைதான்.

1744ம் ஆண்டில் இக்கோட்டையின் வெளி அரணின் நிழல்களில் அடித்துக் கொண்டிருந்த அலைகளின்மேல் வெண்ணிற நுரைகள் கக்கிக் கொண்டிருந்த போதில், சர்ப் படகிலே வந்திறங்கினான் ராபர்ட் கிளைவ். பின்னர் அவன் அங்கே ஒரு சாதாரண குமாஸ்தாவாக பணிபுரிந்தான். அவன் அங்கேயே திருமணம் செய்துகொண்டான். பலருக்கு திருமணக் கூடமாகக்கூட விளங்கியது இந்தக் கோட்டைதான்.

கவர்னர்கள் தங்கள் அதிகாரங்களைக் காட்டி கர்னாடி மாநிலத்தையே கலக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு காலத்தில் அனைத்துப் பாளையக்காரர்களும், புரட்சிக்காரர்களும் இந்தக் கோட்டையிலிருந்து பிறக்கும் ஆணைகளுக்கு செவி சாய்த்தனர்.

ஆங்கிலேய கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி கி.பி.1599-ல் துவங்கியது. அடுத்த 9 ஆண்டுகள்[1] கழிந்தபிறகு 24.8.1608 அன்றுதான் ஆங்கிலேயர்களின் ஹெக்டர் என்ற கப்பல் இந்திய கடற்கரையில் நங்கூரமிட்டது. வில்லியம் ஹாகின்ஸ் என்பவரே முதலில் வியாபார நோக்கமாக வழிவகைகள் காண அனுப்பப்பட்டான். அதற்கும் முன்பே டச்சும் (1598), பிரெஞ்சும் தங்கள் வாணிப முயற்சிகளின் மேல் கூடாரம் அமைத்திருந்தார்கள். சூரத்தில் (1612) தொடங்கிய வாணிபமுயற்சி மசூலிப்பட்டினம் புலிக்கோட்டை, ஆர்மகோன் (1626) என்ற படிப்படியான வளர்ச்சியில், ஒரு நாள் சென்னைக்கு அருகே ஆண்ட்ருகோகன், பிரான்சிஸ்டே (1639) இவர்களின் முயற்சியில் சிறுகோட்டை எழுந்தது.[2] கொள்ளைகளைத் தடுக்கவும், வியாபாரத்தைப் பெருக்கவும், அவர்கள் தங்கள் இருப்பிடத்தை பலமாக்கிக் கொள்ள எண்ணியபோதும், வியாபாரம் பெருகிவிட்ட நிலையிலும், பெரிய அளவில் கோட்டை பெரும் மாறுதலை அடைந்தது. கோட்டையைச் சுற்றி அகழி அமைத்து, அந்த அகழிக்கு கூம் ஆற்றிலிருந்து நீர் வரும் வண்ணம் அமைக்கப்பட்டது. இக்கோட்டை கடலுக்கருகில் இருந்தது. சின்னக்கோட்டையாக உருவானாலும் 1640ல் தொடங்கி 1653ல் தான் இது கட்டி முடிக்கப்பெற்றது. 1714ல் இதனையே 'கோட்டைச் சதுக்கம்' என மாறுதல் செய்து விட்டார்கள். கோட்டைக்கு வெளியே [illegible] என்ற பெயரில் போர்த்துகீசியர்கள் தங்களுக்கு வீடுகளை அமைத்தார்கள். வெள்ளையர்கள் தங்கள் இறைவணக்கத்துக்காக கோட்டைக்குள்ளே 17-ம் நூற்றாண்டில் செயின்ட் மேரீஸ் சர்ச்சை உருவாக்கினார்கள்.[3] எழுகுயேல் 1672ல் கவர்னராக வந்தான். வரி வசூலித்து அதன் மூலமாக இந்த சர்ச் அமைய அவனே காரணமானான். இது இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களின் முதல் சர்ச் எனலாம்.

---

1. N.S.Ramasami, Page.3 The Fort St. George
2. Vestiges of old Madras P.26
3. Vestiges of old Madras by H.B.Love P.199
4. " " P. 402

கோட்டைக்குள்ளே இங்கிலீஷ், ஸ்கோட்ச், பிரெஞ்சு, ஜரீஷ் என நான்கு முனைகள் அக்காலத்தே உண்டு. தெருப் பெயர்கள் செயின்ட் தாமஸ் தெரு, ஜேம்ஸ் தெரு, சார்லஸ் தெரு, சவுட்ரி தெரு, நடுத்தெரு, குளோஸ்டர்-யார்க் தெரு, யார்க் சந்து என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டன.

கி.பி.1710ல் கோட்டைக்குள் பல வீடுகள், கட்டடங்கள் உருவாயின. கோட்டையின் வடக்கே சின்னச்சிறு பட்டணம் உருவானது. கோட்டைக்கு வாயில் இரண்டே. அவை உட்புறவாயில், சத்திரத்து வாயில் (choultry gate) ஆயினும் இக்கோட்டைக்கு துணைக் கோட்டையாக எழும்பூரில் ஒரு கோட்டை 1710ல் எழுப்பப்பட்டது. இக்கோட்டை 6 அடி உயரமும் 12 அடி பருமனும் 100 கஜம் சுற்றளவும் கொண்டது. 1793ல் மேஜர்மால் என்பவன் இதில் பாலம் ஒன்றைக் கட்டினான். பின்னர் இது இரயில்வே இலாக்காவுக்கு விற்கப்பட்டது.

1746 செப்டம்பரிலிருந்து, ஆகஸ்டு 1749 வரை பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இக்கோட்டையில் இருந்தபோது, பல மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டன.

கோட்டையின் வடக்குச் சுவரிலிருந்து 400 கஜ தூரத்திலிருந்த கறுப்பர் பட்டணத்தை (தமிழர் பகுதி) பிரெஞ்சுக்காரர்கள் அழித்தனர். இதனால் முத்யால் பேட்டும், பெத்த நாயக்கன் பேட்டும் கறுப்பர் பட்டணமாயின. பிரெஞ்சுக்காரர்களிடமிருந்து கோட்டையை மீட்டதும், கோட்டை புதுப்பிக்கப்பட்டது. 'பிகாட்' கவர்னராக இருந்தபோது இப்படி நடந்தது. 1758-59ல் மீண்டும் பிரெஞ்சு லாலியின் முற்றுகை சென்னையில் நடந்தது. 1765ல் மற்றொரு முற்றுகைக்குப் பின்னர் பென்பீல்ட் என்ற பொறியாளர் கோட்டையை பலப்படுத்தினார். 1771ல் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டது. அப்போது சிலர் கோட்டைக்குள்ளிருந்த பழைய வீடுகளை அதன் சொந்தக்காரர்கள் விற்றுவிட்டு கோட்டைக்கு வெளியே வீடுகள் கட்டிக்கொண்டனர்.

கி.பி.1783ல் கோட்டையின் அனைத்துப் பகுதிகளும் மறு புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டன. இந்தியாவிலேயே நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்ட கோட்டை என்று கம்பெனியின் இராணுவப் பொறியாளர் இக்கோட்டையினைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இக்கோட்டையின் மீது பிரெஞ்சு ஆக்கிரமிப்புக் காரணமாக 1752-1761 கால கட்டத்தில் 22 லட்ச ரூபாயும், 1772-1783 கால கட்டத்தில் 42 இலட்ச ரூபாயும் செப்பனிடும் பணிக்காக செலவிடப்பட்டது. 1875ல் இதன் அருகே ஒரு துறைமுகம் உருவானது.

அலெக்சாண்டர் உறாமில்டன் தனது A New account of the East Indies என்ற புத்தகத்தில் (1727) இந்தக் கோட்டையைப் பற்றி விமர்சித்து எழுதியுள்ளார்.

கோட்டையின் இன்றைய நிலை:

இன்று சிவில் மற்றும் இராணுவ விவகாரங்கள் அனைத்தும் இங்கிருந்தே நடத்தப்படுகின்றன. இங்கு தான் சட்ட மன்றம், தலைமைச் செயலகம், மைய மாநில அரசுகளின் சில அலுவலகங்கள் ஆகியவை உள்ளன. இக்கோட்டையில் பழமையைக் குறிக்கும் பல கட்டடங்கள், நாட்டிலேயே மிக உயர்ந்த கொடிக்கம்பம், அணி வகுப்பு மைதானம் யாவும் உள்ளன.

ஒரு சமயம் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கொடி இக்கோட்டையின் கொடி கம்பத்தில் பறந்தது. அதனை பின்னர் அப்புறப்படுத்தி விட்டு, ஐக்கிய கொடியை 1687ல் பறக்க விட்டார்கள். அதன் பின்னர் இந்திய தேசியக் கொடி 1947 ஆகஸ்டு 15 முதல் பறக்கிறது. இக்கொடிக்கம்பத்தின் முன் இருப்பது தலைமைச் செயலகக் கட்டிடம். இதற்குள் ஃபோர்ட் உறவுஸ் உள்ளது. 1675ல் கட்டப்பட்டதும் பிராக்கிஸ்டே கட்டிய முன்னாளைய அமைப்பின் மாற்று வடிவமே இந்த ஃபோர்ட் உறவுஸ். இதில் காணும் வேறு வடிவமைப்புகள் 1825க்குப் பிறகு கட்டப்பட்டவையாகும்.

முன்பு டவுன் ஹாலாக இருந்தஇடம், தற்போது சர்ச்சுக்குத் தெற்கேயுள்ள ராணுவத் தலைமையகமாகும். சர்ச்சுக்கு எதிரேயுள்ள சாலைக்கு அடுத்து கிளைவ் இல்லம் உள்ளது. அதில் தான் 1753 வரை கிளைவ் வாழ்ந்தார். அடுத்து வெல்லெஸ்லி வாழ்ந்த இடத்தில் பாதுகாப்புத்துறை அலுவலகங்கள் உள்ளன. "Barrack Square" மைதானத்திற்கு அடுத்து உள்ளது. "Garrison Theatre" என்றுள்ள இந்த இடம் 1740ல் உருவானது. கோட்டை அருங்காட்சியகம் முன்பு தனிப்பட்டவரின் வியாபாரக் கூடமாக இருந்தது. 1787-90-க்குள் இடித்துவிட்டு புதிய கட்டிடம் உருவானது. அங்கிருக்கும் பழைய கலங்கரை விளக்கம் 1736ல் கட்டப்பட்டது.

<u>தேவனாம் பட்டிணம் கோட்டை அல்லது செயின்ட் டேவிட் கோட்டை</u>

1677-78இல் கர்நாடகம் முழுவதும் மராட்டியர்களால் கைப்பற்றப்பட்டது. வீரசிவாஜி மாபெரும் கோட்டையான ரெய் காட்டிலிருந்து புறப்பட்டு கர்நாடகத்துள் நுழைந்தான். முதலில் இவன் செஞ்சி, தஞ்சை ஆகிய இடங்களிலிருந்தே கோட்டைகளைக் கைப்பற்றினான். அப்போது சிவாஜி அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. சீசர் ஸ்பெயின் நாட்டை கண்டது போன்று அவன் கோட்டைச் சுரங்கத்தில் தங்கம், வைரம், மரகதம் போன்ற அரிய திரவியங்களைக் கைப்பற்றினான். தன் போர்த்தந்திரங்களைப் பயன்படுத்தி தென்னகத்தின் கோட்டைகள் அனைத்தையும் பிடிக்க ஆயத்தமானான். இது அன்றைய வெள்ளையர்கள் போற்றும்படி அமைந்தது.[1]

சிவாஜி தனது ஹவில்தார்களை அனுப்பி பாண்டிச் சேரியைக் கைப்பற்றியதோடு காவிரி நதிப் பிரதேசத்தை

---

1. Military consultations dated April 1678.

தனக்கு பாதுகாப்பு அரணாக பயன்படுத்துவதற்கு வேண்டிய பணிகளைச் செய்தான்.

கி.பி.1674ல் பிஜப்பூர் நிர்வாகத்தின் கீழ் செஞ்சி இருந்தபோது அதன் கவர்னராக இருந்த முகமதுகானின் செஞ்சியை ஆங்கிலேயர்களுக்குத் தாரை வார்க்கக் கருதி சென்னை கோட்டைக்கு கடிதம் எழுதினான். அவனே போர்ட்டோ நோவா, வர்தாவூர் ஆகிய இடங்களில் கோட்டைகள் கட்டுவது, தொழில் துவக்குவது போன்ற யோசனைகளைத் தெரிவித்தான். ஆனால், 1677ல் சிவாஜியின் படையெடுப்பில் இவை நடைபெற வாய்ப்பில்லாமல் போய் விட்டன. ஆயினும், சென்னை கோட்டையின் கவர்னர் மூலமாக தூது வந்த எழிகுயேல் என்ற எழுத்தர் செஞ்சிகானிடம் பேசி ஓர் ஒப்பந்தம் மேற்கொண்டார். இதை இலண்டனில் இருந்த இயக்குநர் குழு ஏற்றுக் கொண்டதாக வரலாறு.[1]

சின்னய்யா செட்டி என்பவரால் சில காலத்திற்கு முன்பே போர்ட்டோநோவா, தேங்காய் பட்டினம் ஆகிய டச்சுத் தொழிற் கூடங்களுக்கு அருகில் கட்டப்பட்ட கோட்டை ஒன்றிருந்தது. அதனை 1675ல் டச்சுக்காரர்கள் வாங்குவதாக இருந்தார்கள். இது பிரஞ்சு மற்றும் மராட்டியர்களின் விருப்பங்களுக்கு எதிரானது. ஆனாலும் மராத்தியர்கள் அனுமதியுடன் போர்டோநோவாயில் ஒரு தொழிற்சாலை கட்ட அனுமதி பெற்றார்கள்.

சென்னை கோட்டையில் கவர்னராக எழிகுயேல் 1687ல் பதவிக்கு வந்தான். முந்திய ஒப்பந்தப்படியும் அவன் தம்பி தாமஸ்யேல் மூலமாகவும், மராட்டிய தளபதி ராமராஜா விடமிருந்து தேவனாம் பட்டினமும் இவனால் கைப்பற்றப்பட்டது. கி.பி.1690ல் இங்கிருந்த கோட்டை போர்ட் செயின்ட் டேவிட் கோட்டை என்று அழைக்கப்பட்டது. இது ஒரு தீவாக இருந்ததால் ஐரோப்பியர்களை இது வெகுவாகக் கவர்ந்தது. சரக்குகள் விற்பனையும் அடிமை வாணிபமும் இங்கு நடைபெற்றது.

---

1. Proceedings of the Court of Directors dated 24th December 1675.

இக்கோட்டையை மராட்டியத் தளபதி ராமராஜாவிடமிருந்து சுமார் 30,000 பகோடாக்கள் கிரயத்திற்கு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி வாங்கியது. இக்கோட்டையின் அதிலிருந்த பீரங்கிகள் கட்டடங்கள், மனைகள், காடுகள் மற்றும் கெடிலம் நதிமுகமும் கிடைத்தன.

கெடிலம் நதியின் இந்த இக்கோட்டையிலிருந்து சுமார் 100 டன் எடை கொண்ட கப்பல்கள் சரக்குகளை ஏற்றிச் சென்றன.[1] கி.பி. 1720ல் இக்கோட்டை புதுப்பிக்கப்பட்டது. 1745-1750 களில் ஆங்கிலேயர்கள் இதனை தலைநகராப் பயன்படுத்தினர். அச்சமயம் சென்னைக் கோட்டையை பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கைப்பற்றியிருந்தார்கள். பிரெஞ்சு கவர்னர் டியூப்ளே இக்கோட்டையைத் தாக்கத் திட்டமிட்டுத் தாக்கினான். ஏற்கனவே செஞ்சி மன்னன் சொருப்சிங்கு 1712ல் இக்கோட்டையைத் தாக்கினான்.

பிரெஞ்சு-ஆங்கிலேயர் சண்டைகள் அடிக்கடி ஏற்பட்டதன் விளைவாக இக்கோட்டையும் அதன் சுற்றுப்புறங்களும் அழிவுறத் தொடங்கின. 1785ல் வெர்சேயில்ஸ் உடன்படிக்கையின்படி இப்பகுதி ஆங்கிலேயருக்கு வந்து சேர்ந்தது.

கோட்டைகள் மனிதனின் மதியூகத்தால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு அன்றைய நாட்களில் மன்னர்களும் மாமன்னர்களும் தங்கள் வாழ்க்கையை இனிதே கழிக்க அவற்றைப் பயன்படுத்தி வந்தனர். பிற்காலத்தில் அவற்றின் அழகும் ஏற்றமும் தோற்றமும் கெட்டு சிலருக்கு சிறைக் கூடங்களாகவும் பயன்பட்டு வந்திருக்கின்றன. வெள்ளையர்கள் நமது முன்னோர்களால் உருவாக்கப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான கோட்டைகளையும் அவற்றின் அரண்களையும் நமது பயன்பாட்டுக்கு உதவாதவாறு அழித்து, மண்ணோடு மண்ணாக்கி விட்டனர். பாளையங் கோட்டையும், பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையும் மதுரைக் கோட்டையும் அதன் அடிமட்டம் கூட

1. Asylum Press Almanac 1933 P.8, 11, 91
South Arcot District Manual 1878 P.82.

இல்லாது சிதைவுற்றன. ஆனால், காலத்தின் நினைவுச் சின்னங்களாக இன்னும் பல கோட்டைகள் உள்ளன.

கட்டபொம்மன் சந்ததியினர் (ஊமைத்துரையின் மனைவி, மக்கள் முற்றும் உட்பட) பலர் பூந்தமல்லி கோட்டையில் அடைபட்டுக் கிடந்தது. சேதுபதிகளின் இறுதி வாரிசான முத்துராமலிங்க சேதுபதி சென்னை செயிண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டைக்குள் உயிர் துறந்தது. வேலூர் கோட்டைக்குள் மாவீரன் திப்பு குடும்பம் சிறைப்பட்டுக் கிடந்தது. கண்டிராஜாவும் அச்சிறையில் இருந்தது ஆகியவை கோட்டைகளின் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களை கருதப்படுகின்றன.

இன்னும் நினைவுச் சின்னங்களான அகக்கோட்டைகள், யாவும் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையின் பாதுகாப்பில் பராமரிக்கப்பட்டு நமது புராதன கலை அம்சங்களாகத் திகழ்வது வெள்ளிடைமலை.

துறைச்செய்திகள்

மாவட்ட ஆவணக்காப்பகம், சேலம்:

ஆவணங்கள் மாற்றப்பட்ட அலுவலகங்கள்	- 10
மாற்றப்பட்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை	-466
அட்டவணைச் சீட்டுகள் தயாரிப்பு	-428

மாவட்ட ஆவணக்காப்பகம், மதுரை:

ஆவணங்கள் மாற்றப்பட்ட அலுவலகங்கள்	- 20
மாற்றப்பட்ட ஆவணங்கள் எண்ணிக்கை	-311
அட்டவணைச் சீட்டுகள் தயாரிப்பு	-178

தனியார் ஆவணம்:

6.1- தனியார் ஆவண சேகரிப்பு தொடர்பாக, மதுரையிலுள்ள 1948 முதல் 1952 வரையிலான காலத்தில் மதுரை, நகராட்சி சபை தலைவராக இருந்த 95 வயதான திரு டி.கே.ராமா என்பவரும் திரு என்.எம்.ஆர்.கிருஷ்ணமூர்த்தி என்பவரும் நேரில் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டனர். ஆனால், இக்காப்பகத்தில் மையப்படுத்தத் தக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆவணங்கள்/நூல்கள் அவர்களிடம் ஏதுமில்லையென கண்டறியப்பட்ட

6.2 சிங்கம்பட்டி சமஸ்தானத்திலிருந்து பெறப்பட வேண்டியுள்ள 5 ஆவணங்களின் மூல ஆவணங்கள் அல்லது அவற்றின் ஜெராக்ஸ் நகல்களை இக்காப்பக உதவி ஆணையர் அல்லது அவற்றின் ஜெராக்ஸ் நகல்களை இக்காப்பக உதவி ஆணையர் அல்லது ஆராய்ச்சி உதவியாளர் நேரில் சென்று பெற்று வர தலைமை அலுவலகக் கடித எண்.3941/வஆகு/93, நாள் 26.5.93-ல் அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. அதன்படி, இக்காப்பக உதவி ஆணையர், சிங்கம்பட்டி சென்று மேற்படி ஆவணங்கள் அல்லது அவற்றின் ஜெராக்ஸ் நகல்கள் பெற்றுக்கொண்டு அந்த ஆவணங்களின் விவரங்கள் பூர்த்தி செய்யப்பட்ட வடிவங்களில் உரிமையாளரின் கையொப்பம் பெற்று

..

வரவும் அவருக்கு வசதியான ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டு தெரிவிக்குமாறு சிங்கம்பட்டி ஜமீன்தார் அவர்களுக்கு கடிதம் அனுப்பப்பட்டுள்ளது. பதில் பெறப்பட்டதும் தக்க தொடர் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும்.

6:3 மதுரை, வட்டார வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழுவின் அலுவல் சார்பற்ற உறுப்பினர் டாக்டர் எஸ்.எம்.கமால் அவர்களை நேரில் சந்தித்து இராமநாதபுர சமஸ்தான ஆவணங்கள் பெறுதல் தொடர்பான விவரங்கள் சேகரித்தல் குறித்து முயற்சி மேற்கொள்ள அவருக்கு வசதியான ஒரு நாளையும் நேரத்தையும் தெரிவிக்குமாறு இக்காப்பகத்திலிருந்து கடிதம் மற்றும் நினைவூட்டு அனுப்பப்பட்டுள்ளது. பதில் பெறப்பட்டதும், தக்க தொடர் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும்.

6:4. திண்டுக்கல் அண்ணா மாவட்டம், செண்பகனூரிலுள்ள
-ன் இயக்குநருக்கு, அக்காப்பகத்தை, இக்காப்பக அலுவலர் பார்வையிட்டு அக்காப்பக ஆவணங்கள் தொடர்பான விவரங்கள் சேகரித்து வர ஏதுவாக ஒரு நாளையும், நேரத்தையும் தெரிவிக்கும்படி கோரி அவருக்குக் கடிதம் மற்றும் நினைவூட்டு அனுப்பப்பட்டுள்ளது. பதில் பெறப்பட்டதும் தக்க தொடர் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும்.

6:5 காமராஜர் மாவட்டம், சேத்தூர் ஜமீனிலுள்ள ஆவணங்கள் தொடர்பாக விவரங்கள் அளிக்கும்படியும், அங்கு வர ஒரு நாளையும், நேரத்தையும் கடிதம் மூலம் தெரிவிக்குமாறும் கோரி மேற்படி ஜமீன்தாருக்குக் கடிதம் மற்றும் நினைவூட்டு அனுப்பப்பட்டுள்ளன. பதில் பெறப்பட்டதும் தக்க தொடர் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும்.

6.6: புதுகை மாவட்டம், விராலிமலை ஊராட்சி ஒன்றிய ஆணையரிடமுள்ள 26 செப்பேடுகளின் ஜெராக்ஸ் நகல்கள் கோரி இக்காப்பகத்திலிருந்து கடிதம் மற்றும் நினைவூட்டுகள் அனுப்பப்பட்டன. அதற்கு பதிலாக, மேற்படி ஆணையர் வசமிருந்த செப்பேடுகளை ஏற்கனவே தஞ்சை தமிழ்பல்கலைக்கழகம், ஆய்வாளர் புலவர் திரு இராசு அவர்களுக்குக் கொடுத்து பதிவுகள் செய்யப்பட்டு திருப்பி அளிக்கப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

மாவட்ட ஆவணக்காப்பகம், திருச்சி

ஆவணங்கள் மாற்றப்பட்ட அலுவலகங்கள்	)	13
மாற்றப்பட்ட ஆவணங்கள் எண்ணிக்கை	)	541
அட்டவணைச் சீட்டுகள் தயாரிப்பு	)	2650

தனியார் ஆவணம்:

தனியார் வசமுள்ள சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கிறித்துவ தேவாலய ஆவணங்கள், மற்றும் இஸ்லாமிய தர்கா பற்றிய விவரங்கள், ஜமீன்தார்கள், அரச பரம்பரையினர் மற்றும் அரசியல் தலைவர்கள் பற்றிய விவரங்கள் அறியவும் பாதுகாக்கவும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு [illegible]கின்றன.

1. தஞ்சாவூர் அருங்காட்சியக காப்பாட்சியரிடம் தரங்கம்பாடி டேனிஷ் ஆவணங்கள் பற்றிய விவரம் கேட்டு கடிதம் மூலம் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டது. அதன்படி பெறப்பட்ட ஆள் ஒற்றி கடன் சீட்டு, தொடராச்சீட்டு ஆகிய ஆவணங்களின் வாசகங்கள் பிரதிகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

2. குளித்தலையைச் சேர்ந்த தியாகி திரு கே.ஏ.தர்மலிங்கம் அவர்களை ஆராய்ச்சி உதவியாளர் நேரில் சந்தித்து சுதந்திர போராட்ட காலத்திய புத்தகங்கள், பேப்பர் கட்டிங்கள், போஸ்டர்கள் முதலியவற்றை பெற்று வந்தார். அவற்றின் பிரதிகள் எடுக்கப்பட்டு தக்க படிவங்களில் பூர்த்தி செய்யப்பட்டு தலைமை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது.

3. திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்ட சுதந்திர போராட்ட வீரர்களுடன் கடிதம் மூலம் தொடர்பு கொண்டு அக்காலத்திய தகவல்கள் சேகரிக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

4. மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகத்திற்கு அரச பரம்பரையினர் மற்றும் மத தலைவர்களது பட்டியல் கோரி கடித தொடர்பு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்ட ஆவணக்காப்பகம்

இக்காலாண்டில் சீர்ந்தாய்வு செய்வதற்காக எடுத்துக் கொண்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை	3384
சீர்ந்தாய்வு செய்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை	125

தேவையில்லாதவை என திருப்பி அனுப்பி வைக்கப்பட்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை	3259

மேலும், இந்த காலாண்டில் 1.1.1993 முதல் 31.3.1993 வரை மொத்தம் 3,384 ஆவணங்கள் பெறப்பட்டுள்ளன.

இதுவரையில் பெறப்பட்ட மொத்த ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை	84,500
31.3.93 வரை திருப்பி அனுப்பிய ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை	3,259

எண்ணிக்கை	81,241

தனியார் ஆவணங்கள் சேகரிப்பு

1. குளித்தலை தியாகி திரு கே.எ.தர்மலிங்கம் அவர்களிடமிருந்து சுதந்திர போராட்ட குறிப்புகள், புத்தகங்கள் முதலியன சேகரிக்கப்பட்டு தலைமை அலுவலகத்திற்கு தக்க படிவங்களில் பூர்த்தி செய்யப்பட்டு அனுப்பப்பட்டுள்ளன.

2. தஞ்சாவூர் அருங்காட்சிய காப்பாளர் திரு. இராமச்சந்திரன் அவர்களிடமிருந்து தரங்கம்பாடி டேனிஷ் ஆளுநர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பெறப்பட்டுள்ளன.

Essays on topics of
Social Sciences, Archives and
matters of general interest are
welcome in English or Tamil, for
Publication in AVANA AMUDHAM
subject to the Editor's discretion.

Research thesis or books may
be sent to the Commissioner
of Archives, Tamil Nadu
Archives Madras -600 008, for
reviews to be included in the
journal.

The Tamil Nadu Archives
does not, however accept any
responsibility for the views
expressed by the authors
in their essays, etc.

Printed at Govt. Branch Press, Madras -112